

HANINA VESELÁ

KREV TEČE
VŽDYCKY
ČERVENÁ

KREV TEČE
VŽDYCKY
ČERVENÁ

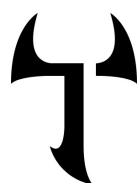

**KREV TEČE
VŽDYCKY
ČERVENÁ**

HANINA VESELÁ

Copyright © Hanina Veselá, 2018

Cover art © Martina Pilcerová, 2018

Illustration © Kristina Haidingerová, 2018

Maps © Lukáš Bunny Králík, 2018

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago, Ostrava 2018.

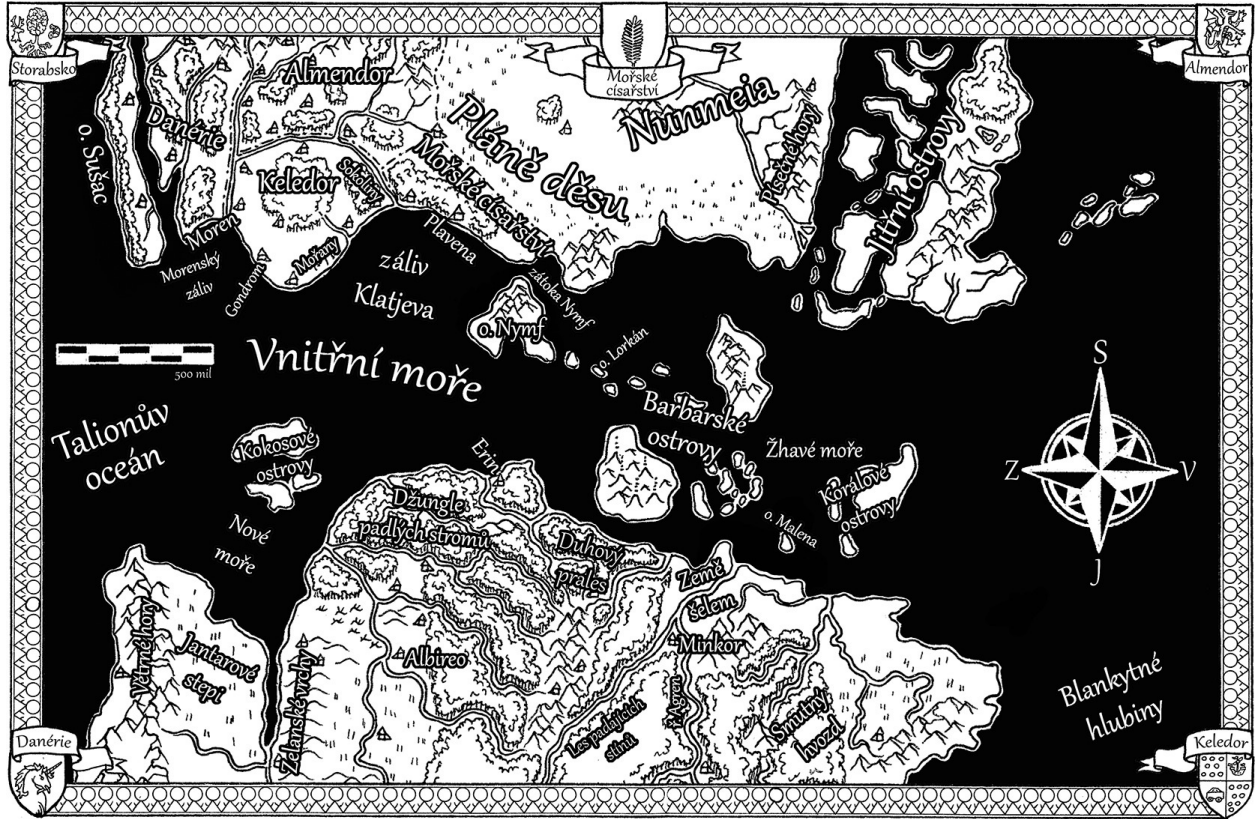
www.mytago.cz

ISBN 978-80-87761-44-1

„Té síly díl jsem já, jež, chtěc vždy páchat zlo, vždy dobro vykoná.“

Mefistofeles

J. W. Goethe, Faust

Obsah

PROLOG

KNIHA I. SKANDÁL

1.
Mořská princezna Sagjidara
2.
Malenský princ Felian
3.
Mořská princezna Sagjidara
4.
Malenský princ Felian
5.
Mořská princezna Sagjidara
6.
Vznešený lord arcimág

KNIHA II. PRAŠIVÁ ZÁLEŽITOST

7.
Magnólie a zrada
8.
Magnólie a zrada
9.
Mořská princezna Sagjidara

10.
Malenský princ Felian
11.
Magnólie a zrada
12.
Magnólie a zrada
13.
Malenský princ Felian
14.
Magnólie a zrada
15.
Mořská princezna Sagjidara
16.
Magnólie a zrada
17.
Magnólie a zrada
18.
Magnólie a zrada
19.
Mořská princezna Sagjidara
20.
Vznešený lord arcimág
21.
Malenský princ Felian
22.
Vznešený lord arcimág
23.
Magnólie a zrada

KNIHA III. ČINY A ZLOČINY

24.

Dýmový čaroděj

25.

Temný druid

26.

Ta stará stvůra

27.

Temný druid

28.

Ta stará stvůra

29.

Temný druid

30.

Pirátko

31.

Temný druid

32.

Pirátko

33.

Ta stará stvůra

34.

Pirátko

35.

Temný druid

36.

Pirátko

37.
Ta stará stvůra

38.
Temný druid

39.
Ta stará stvůra

KNIHA IV. VÍTR Z MOŘE

40.
Kráľ děvek a feťáků

41.
Pirátká

42.
Kráľ děvek a feťáků

43.
Amorální zrzka

44.
Temný druid

45.
Kráľ děvek a feťáků

46.
Temný druid

47.
Amorální zrzka

48.
Pirátká

49.
Amorální zrzka

50.
Kráľ děvek a fetáků

51.
Amorální zrzka

KNIHA V. CÍSAŘOVNA

52.
Magnólie

53.
Jenom Felian

54.
Zvin

55.
Magnólie

56.
Zvin

57.
Magnólie

58.
Zvin

59.
Magnólie

60.
Jenom Felian

61.
Zvin

62.
Uchvatitelka trůnu

63.
Magnólie

64.
Zvin

65.
Jenom Felian

66.
Magnólie

EPILOG

Rejstřík postav

Stará a nová historie

Starý letopočet

Královský letopočet

Cyklus o Magnólii

Prameny

Poděkování

PROLOG

Rok 854 královského letopočtu.

„Spíš s mou matkou,“ prohodil lord arcimág.

„Spím s mnoha ženami. Baví mě to,“ odpověděl a zaposlouchal se do deště. Stříšku zahradní besídky bičovaly proudy vody. Schválně si vybral takové počasí. Šel sem, protože doufal, že ho tu nebudou rušit palácoví otroci, falešní přátelé, ani najatí vrazi. Seděl tu za deště, kouřil vodní dýmku a myslel na minulost; na všechny chyby, které udělal. Vrátit zpátky deset let. Možná by stačil jistý okamžik. Jedno rozhodnutí, a dnes by byl v bezpečí, a někdo další mohl žít.

Ale čas nejde vrátit. A tak předstíral klid, pokuřoval, pil víno a čekal, až si pro něj přijdou. Možná, že nepřijdou, pomyslel si. Smrt by mohla číhat v poháru. Nebo zvolili tabák? Měli to vyřídít na moři, ale oni si počkali, až vystoupí na břeh. Uškrtní ho ve spánku.

Osud je děvka.

Pohlédl na své ruce. Smáčené v krvi; byl katem i vrahem. Konal spravedlnost, nebo pomstu? Bozi vědí... Teď už chtěl jenom klid. V duchu zaúpěl. Proč v jeho životě nic nefunguje tak, jak má?

„Kdo další to ví?“ zeptal se arcimága.

„Že spíš s mojí matkou? Pár osob...“

„Víš, že tak jsem to nemyslel.“

„Máš vůbec představu, co ti hrozí? Vím to já a ona to ví taky.“

„Byl jsem naivní, když jsem myslel, že mi to projde. Jsem mrtvý muž.“

„Pravda. Jsi jednou nohou v hrobě. Co bude dál, to se uvidí.“

„Takže tě neposlala, abys to se mnou potichu skončil?“

„Zatím ne. Kdybych měl takový rozkaz, přišel by za tebou někdo jiný. To poslední, co chci, je zabít tě. Chci ti pomoci. Vím, jaké to je, vstávat s myšlenkou, že nepřítel zná tvá nejhorší tajemství. Že stačí málo, a všechno, pro co jsi žil, spláchnou moře.“

„A co mi radíš? Mám utéct?“

„Na to je pozdě. Dva lidi ví, další si mohou všimnout. Měl jsi štěstí, že poslední dny byly náročné. Přímo u zdroje jsem míval svého člověka, ale ten už je mimo hru. Budeš mým novým informátorem a na oplátku nad tebou podržím ochrannou ruku.“

Nabídka, která se neodmítá. A přece... kolik už bylo těch chyb? Přidá k nim další? Na rtech mu ustrnul úsměv. „Neudělám to. Nejsem zrádce. To raději zemřu hned teď.“ Pohlédl arcimágovi zpříma do očí. Byly přesně tak chladné, jak se říkalo. „Zabij mě,“ zašeptal.

„Myslím, že s tím ještě počkám,“ řekl arcimág, a znělo to mrzutě. „Zavděčit se mé matce není lehké. Tebe si oblíbila. Nechci vidět slzy v jejích očích.“

KNIHA I. SKANDÁL

Rok 844 královského letopočtu (před deseti lety)

1.

Mořská princezna Sagjidara

„Život je jako špatné divadlo. Stejně laciný a stejně prázdný. Moc dobře to víš, a přesto si počkáš na další ráno, abys vstala, nalíčila si tvář, oblékla kostým, zvolila úsměv a hrála. Co také jiného ti zbývá?“

Ybary

Všechny zlaté šperky a drahé látky, svoji sbírku parfémů, dokonce i žalostný zbytek toho, co před pár hodinami bylo jejími šaty, by obětovala, aby to skončilo. Stála by před těmi mučiteli oděná pouze do své hanby. Vztek v jejích očích vystřídala bezmoc. Ponížená a nahá, potlačující slzy. Tak by si ji pamatovali, ale jí to bylo jedno. Zmítala se v poutech, o zeď si rozdírala čelo i nehty a v duchu prosila bohy: Ať to skončí!

Seděli z ní všechno vrstvu po vrstvě. Nejprve začali s kůží. Pravidelně dopadající řemínky ji zbavily jemnosti a barvy. Po ní následovala pýcha, hrdost a důstojnost. Rozpustily se ve svištícím zvuku, heroldu bolesti, který hlásil každý příval trýzně. Její záda se stala živou duhou. Cítila se nalitá sraženou krví. Čekala, že už musí vytrysknout, ale z nějakého důvodu se tak nestalo. Rány působily bolest, ale kůže zůstala neporušená. Ten, kdo trest vykonával, své práci rozuměl.

Zatnula zuby a potlačila zasténání. Nenávidím tě, Feliane! Nenávidím vás všechny! Ale nebudu žadonit! Připomenula si, kým je. Zavřeli ji v podzemní kobce. Její království se scvrklo na tvrdou postel, rozviklaný stůl, židli a kýbl s vodou. To ale nic neměnilo na tom, že stále byla její Jasností, princeznou Sagjidarou. Pokud by ji chtěl někdo toho titulu zbavit, musel by ji zabít. Možná na to i dojde. Hořce polkla. A přitom dnešní den – den jejích devatenáctých narozenin – začal docela pěkně.

Sagjidara poslala do sálu plného pastelových barev, pudrového oparu a parfémových vůní další zářivý úsměv. Přijímala gratulace a u jejích nohou se

kupily dary. Péče, jakou věnovala svému výrazu, byla namístě.

Plavenská aristokracie, to byly dámy v jemném mušelinu a pánové s třírohými klobouky s manžetou. Dámy se ovívaly péřovými vějíři a jejich kavalírům se po boku houpaly rapíry a šavle. Některým dokonce svítla v uchu velká bílá perla. Poslední výkřik módy je měl přiblížit idolu plavenských dívek, kapitánovi korzárské dračí lodi. Mezi páry byli roztroušení i lidé nízkého původu. Někteří z nich donášeli Sagjidařině otci, jiní jejímu bratrovi Felianovi, další vznešenému lordu arcimágovi a klice magiků z Východluní. Plavenský palác byl čímkoliv, jen ne bezpečným místem. Sagjidara věděla, že i drobný náznak nevole by byl vyložen jako zanedbání rodových povinností.

Využila času mezi střídáním gratulantů a střelila pohledem k oknu. Od hlavní třídy až k paláci vedla palmová alej a z prvního patra, v němž se nacházel trůnní sál, bylo vidět na chocholky stromů. Sagjidaře palmové listy tvarem připomínaly její oblíbenou zbraň, lintirovou šavli. Nad stromy se tetelil horký vzduch a v něm se vlnily stříšky přístavní Jižanky.

Je absolutní bezvětrí, pomyslela si. Moře je hladké jako povrch zrcadla. Lodě se pohupují v zálivu se skasanými plachtami a posádky se mačkají v putykách. Ty budou naplněné k prasknutí. Jako vždy se tam hodně pije. A dnes nejspíš i na její zdraví.

Sagjidara se zasnula. Kéž by mohla cokoliv z toho spatřit. Uniknout ze své klece...

Kůže na zádech se jí napnula a svaly proběhlo pnutí. Ucítla šubnutí v lopatkách a představila si, jak z její páteře vyrůstá nová anatomie. Nitě na šatech praskly a látka se rozevřela jako motýlí kukla. Nic z toho nevnímala. Už neviděla palác, mušelinové dámy a pány v třírohých kloboucích, ani jejich konsternované výrazy. Viděla jen otevřené okno. Rozeběhla se k němu a všechny ty napudrované maškary jí musely jít z cesty. A to hodně rychle.

Vyšvihla se na parapet. Po tomhle toužila celou věčnost. Od svobody ji dělil poslední krok.

A ona ho udělala!

Skokem se přenesla na vrcholek nejbližší z palem. Paty se jí zabořily do tuhého chocholu. Znovu se odrazila ke skoku a její noha jen o kousek minula další strom. Princezna se ale nezřítla. Nad jejím tělem převzala kontrolu křídla.

Sagjidara stoupala výš a výš. Prudce a rychle jako dravý pták. Jako severák vanoucí z moře. Jako drak z legend. Pevnina jí mizela pod nohama. Impozantní stavby záhy připomínaly stavebnici s dominantou císařského paláce. Honosná sloupoví, zkosené stříšky, věže a věžičky, majestátní cimbuří a drceným korálem pokrytá nádvoří splynuly v jedno: Zlatem třpytící se flek uprostřed černí palmového háje, stojící na kopci a obklopený svými kopiemi, sídly plavenské aristokracie.

Na moři, které perspektiva změnila v nehybné plátno, se v podobě tmavých bodů skvěla část plavenské flotily. Lodě kotvící v přístavu, než se vydají plnit úkoly v zámořských državách. Jestli mezi nimi byla i pověstná arcimágova Jasna, mohla Sagjidara jen hádat. Plavenské pobřeží se záhy stalo jen zvrásněným cípem pevniny. Temně zeleným místem orámovaným úzkým pruhem písčné pláže přecházejícím v indigovou modř.

Sagjidara zavýskla. Prsty se dotýkala nebes a studený vítr vháněl do jejího těla pocit nekonečna. Takhle vypadá svoboda, blesklo jí hlavou.

Samozřejmě, že nic z toho se doopravdy nestalo. Naoko stále zůstávala tou mile se tvářící dívkou tísněnou čtyřmi zdmi trůnního sálu. To ale neznamenalo, že by svět za oknem byl méně skutečný. Celou tu dobu tam tiše dýchal a čekal. Na co? Taranis v jednom z pojednání napsal, že existují činy, které mohou změnit historii, a sám tuto myšlenku několikrát uvedl ve skutek. Od lidí v Sagjidařině okolí se takový akt dal očekávat jen stěží. Lord arcimág Zvin si ve svém deníku poznamenal, že jsou-li vhodné podmínky, chod dějin může změnit jedna věta. V našem případě ta věta zněla:

„Nezahrajeme si kuželky?“

A pronesl ji Sagjidařin samozvaný nápadník lord Blaguna. Stalo se to pod stropem z živých lián mezi dozrávajícími citroníky a obtěžkanými pomerančovíky, kde na princeznu společnost čekalo pohoštění.

Všichni ti gratulanti... Tolik zbytečných dárků. Tolik zbytečného jídla. A lord Blaguna? Až do dnešního dne byla přesvědčená o tom, že také on je zbytečný. Jak mohla být tak slepá? Tolik věcí předtím neviděla! Teď se na ni řítily a zatínaly ledový pařát do její nešťastné mysli. To, co brala za samozřejmost,

bylo jen rozmarem okolí. Tolerance. Tak znělo slovo, které zraňovalo hůř než kožené řemínky důtek. Sagjidara byla pouze tolerována. Milovaná, ale nepochopená. Její vlastní hloupost ji dovedla až k bodu, odkud nebylo návratu. Rozčísila konvence a teď za to zaplatí. Narodila se do špatného světa. Příliš hrdá, nezdravě arogantní. A málo chytrá, aby našla přijatelné řešení. Ale i kdyby udělala tisíc chyb, pořád zůstane v její rodině osoba horší než ona.

Tak dlouho zírala do bezútěšné tmy, dokud v ní neviděla nenáviděný přelud. Pohublou, pobledlou tvář s bradou opticky protaženou řídkým vousem, který byl směšnou nápodobou otcova plnovousu.

Její bratr Felian. Obličej mu rámovaly mastné tmavé vlasy. Mohl být směšný a dost často také byl. Ale kromě toho byl i nebezpečný. V jeho ruce jednou spočine osud Mořského císařství. Vzteky zatnula zuby. Svádivá vůně densarského hašišu ji stále lechtala v nose a v uších jí ještě doznívalo bublání vodní dýmky. Pohled bratrových zarudlých očí se jí vpálil až do mozku a jako by znovu slyšela jeho ironický smích.

Přišel sem za ní, ale ne sám. Doprovázeli ho čtyři muži s kuklami na hlavách. Vstoupili jako první a křehký bratr se za jejich hřmotnými postavami zcela ztratil.

Tedy si Sagjidara rychle osušila tvář. Poprvé zatoužila po něčem jiném než po svobodě. Deset let života by dala za oděv, kterým by zakryla částečnou nahotu. Ze svátečních šatů, které na sobě měla od rána, zbyl špinavý hadr.

Ti čtyři muži ji pozorovali skrze průzory v látce, takže neviděla jejich reakci ani obličej, podle nichž by je mohla poznat. Tak to je konec. Přišli mě zavraždit, napadlo ji. Rozhodla se, že nebude ztrácet důstojnost a vyrovnaně na ně pohlédla.

„Postavte se čelem ke zdi... Jasnosti,“ vypravil ze sebe první z nich.

Tázavě pozvedla obočí.

„Poslechněte, princezno,“ vyzval ji takřka prosebně druhý muž. Ani jim to nebylo příjemné. Stejně jako ona neměli na výběr, jenom plnili rozkazy.

„Tam!“ Ukázali na místo, kde ze zdi visely železné kruhy. Dva otvory pro ruce, dva pro nohy.

Tiše uposlechla. Nechala je to udělat. Spoutali ji. No a co! Jediný řez otráveným ostřím a její nepohodlná existence zmizí ze světa. Teď přicházela chvíle na nějakou pozitivní myšlenku. Tu, která odejde na věčnost spolu s ní. Opřela čelo o studenou zeď a vybavila si tvář jediného muže, s nímž byla ochotná sdílet jeden osud. Zdálo se však nevhodné zemřít s jeho – zrovna

s jeho – jménem na rtech. Bryskně nechala ty ušlechtilé rysy, oči plné nefritové zeleně a vlasy příjemně měděné se rozplynout. Do její mysli se znovu vplížilo pomýšlení na útěk. Zaryla prsty do spár mezi jednotlivými kameny a zatoužila, aby palác pukl.

Nečekaná bolest jí uvízla v hrdle, vystřelila od pravé lopatky směrem k hýždím a okradla ji o dech. Připravila se na smrt, ale bohové jí určili horší trest. Nesmazatelné ponížení. Nezapomenutelná potupa. Existovaly i další přívlastky, ale jí veškeré myšlenky z mozku vyhnala žhavá bolest. Otevřela ústa a nasála do nich ledový chlad. Nepomohla si. Rány dopadaly s pravidelností kyvadla a jejím trupem proudila nepřirozená horkost.

Sagjidara zařala zuby. Z úst jí vycházely jen potlačované vzdechy, žádný křik. To bylo předtím, než pološílená bolestí toužila udělat téměř cokoli, aby ji nechali. Bratra, který se krčil za muži v kuklách, si nevšimla a myslela, že mučitelé jsou jen čtyři. Pak, někde mezi blížící se agonií a mdlobou, ucítila pach, který doprovázel Feliana jako stín.

Otočila hlavu. Konečně ho spatřila. Stál kousek ode dveří ve společnosti zbylých dvou mužů, kteří se jejího ponížení aktivně neúčastnili. Nejspíš tvořili jeho osobní stráž. On sám celé divadlo pozoroval z rozvrzané postele s vodní dýmkou u kolen.

Všimla si ještě jedné věci. Nápadné vrstvy pudru na jeho bledých lících. Rozseknutý ret se však lícidly zakrýt nepodařilo. Občas nějaká zranění míval. Sagjidara to připisovala na vrub jeho mátožným stavům.

Odvrátila se. Její zmučené tělo zatoužilo klesnout na podlahu. Na nohou ji udržela jen důkladná pouta.

„Přestaňte!“ zaslechla bratrův lehce zastřený hlas. „Slyšíte, dost! Říkám, že to stačí!“

Felian křičel, pak vše utichlo. Rudou clonu v Sagjidařině mysli nahradila milosrdná tma. Železné kruhy na jejích kotnících a zápěstí cvakly. Po tom všem však necítila žádnou úlevu. Zmateně zamrkala a kolena ji zradila. Sesula se podél stěny. To jí však nezabránilo otočit hlavu k člověku, který ji ponižil. Chtěla křičet, ale ze rtů jí vyšlo jen zasípání:

„Tohle splatí jedině krev. Tvoje krev, feťáku!“

Felian odložil šlauch od vodní dýmkky a vstal. S rázností, kterou by v jeho slabém těle nikdo nehledal, odstrčil svoji stráž a naklonil se až k ní. „Zopakuj to!“ vyzval ji.

Němě pohnula rty.

Felian se zamračil. „Vodu, hned!“ křikl, a když byl rozkaz splněn, natáhl se k ní s plnou sklenicí.

Sagjidara to pozorovala s chladným odhodláním. Věděla, na co sklo v bratrově ruce použije. Ale to až později. Sevřela nabízenou sklenici, až to špláchlo, a hltavě z ní upila.

Felian sepsal dlaně, jednu měl smáčenou vodou, a dřepel si naproti ní.

„Víš, kolik jsi dostala šlehů?“

Zavrtěla hlavou, odhodlaná neplýtvat na něj slovy.

„Devatenáct. Za každý rok tvého života jeden. A víš, co s tebou bude?“

Oplácela mu pohled. Mohla by rozbít sklenici už teď a přitisknout mu ke krku kus střepe. Udělala by si z něj rukojmí, donutila by ho proplazit se tajnou částí paláce, a získala by svobodu. Anebo by ho mohla střepem pohladit po ohryzku a poslat do Stínů jako předvoj. Křečovitě sevřela sklenici.

Její bratr netušil, jaké myšlenky se jí honí hlavou. „Veřejně se tomu muži omluvíš a provdáš se za něj!“ oznámil jí.

Absurdnost návrhu vzbudila na jejích rtech úsměv.

„Na tom není nic k smíchu, Sagjidaro. Otec chce, aby svatba byla do deseti dnů.“ Felian se zamračil a bezstarostný výraz z jeho tváře vyprchal. „Myslíš, že si tvoje ponížení užívám? Ne tak moc, jak bych chtěl! U všech sedmnácti bohů, Sagjidaro, proč jsi tak vyváděla? Co tě to napadlo? Šíří se jedna fáma za druhou a stařík je jako smyslů zbavený. Tvoje aféra vyšumí, modřiny vymizí, ale já... Víš, co chce udělat se mnou? Mám předsedat nejvyššímu soudu! Dokážeš si představit, co to pro mě znamená?“

Sagjidaře to nedávalo smysl, ale Felian nevypadal zkouřený. Chtěla se ho zeptat, proč by něco takového jejich otec dělal, ale on ji nepustil ke slovu.

„To je doživotní žalář! Jejich supliky mě unudí k smrti...“ lamentoval dál.

Sagjidaru napadlo, jak by asi vypadal, kdyby neměl tělo rozežrané fetem. Tmavovlasý mladík s melancholickými očima jen o pár let starší než ona. Od toho okamžiku, kdy za ním přiběhla, když si pádem ze stromu zničila nové šaty, jako by uběhla celá věčnost. Jak to tehdy udělal? Nikdy jí to neprozradil. Tvrdil, že je to tajemství. Jejich tajemství. Musel někde sehnal podobný šat a tím ji zachránil před výpraskem. Jindy vzal její vinu na sebe. Pro ni byl ochotný přijmout jakýkoliv trest. Ona, jako mrštnější ze sourozenců, kradla přísady pro jeho alchymistické experimenty a se sesterskou sounáležitostí mu

pomáhala léčit první bolehlav... Felian si znovu procítěně povzdechl a ten okamžik byl pryč. Sagjidara se domnívala, že jednou provždy.

„Vzkaž otci, že se vdávat nebudu a dvůr se mé omluvy nedočká,“ sykla a její zrak znovu spočinul na prázdné sklenici.

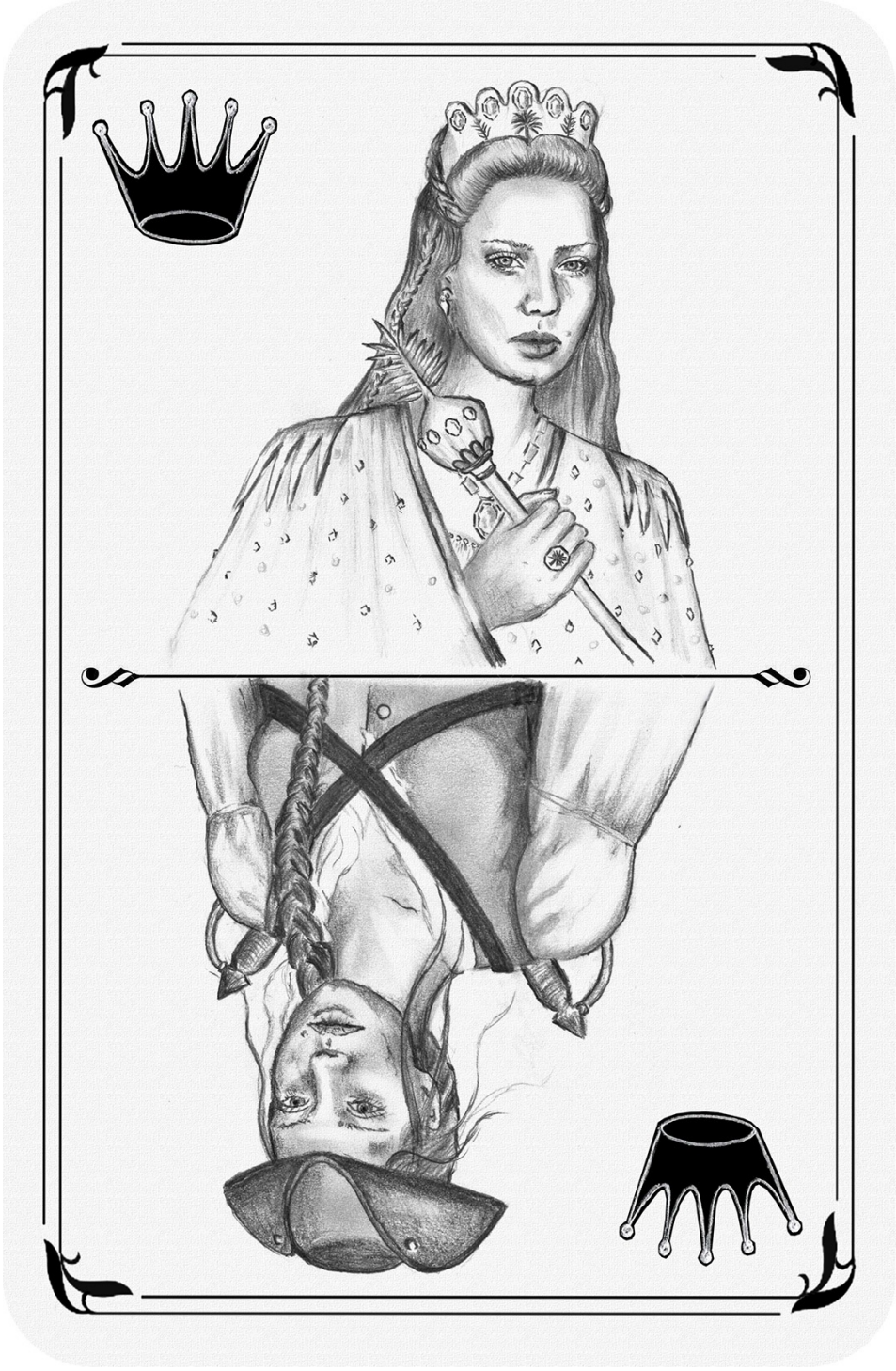
Felian vstal. „Přesně jak jsem čekal!“ zasmál se nehezky. „Jsi ztracený případ! Dvořané uzavírají sázky, jestli to donutíš staříka udělat.“

„Udělat co?“

„Tobě to nedošlo, vid’?“

Zavrtěla hlavou.

„I takhle zbědovaná jsi mořská princezna! Nemůžeš si dělat, co chceš. Nemáš právo říct ne. Má drahá sestro, žijeme v Plaveně. Tvoje nechuť ke mně je komická. Já jsem ten systém nevymyslel! Pokud tuhle nabídku odmítneš, zachováš se jako pitomá kráva. Jenže otec už má tvých pitomých kravin po krk. Nechá tě popravit. Je to tak, setne ti hlavu i s tvým krásným copem. Za zradu, sestřičko!“

2. Malenský princ Felian

„Říkají tomu vláda. Já tomu říkám hrabání se ve sračkách. Dělán to od rána do večera. Rozhoduji, měním životy a za to všechno nesu odpovědnost.“

Mořský císař Marran II.

V pupku města jako perla zářilo sídlo plavenských vládců, nízkopodlažní stavba z bílého mramoru obklopená tropickou vegetací. Gerondovci ji během čtyřistaleté vlády zaplnili zlatem, vzácným dřevem a hedvábím. Vnitřek téměř postrádal dveří. Jednotlivé místnosti protínaly těžké závěsy a záclonky jemné jako motýlí křídla, v průchodech visely opony, čalouny a koberečky. Spolu s prostornými dvoranami, dlouhými sály, nekonečnými chodbami, tajnými vchody a ukrytými pokojíky tvořil palác dokonalé bludiště. Podlahy často skrývaly propadliště, stěny zakryté obrazy byly uvnitř duté jako těla korálů a z nenápadných otvorů mohla kdykoliv vylétnout otrávená šipka. Některé chodby se křížily a spojovaly tak rafinovaně, aby člověka neznalého poměrů vodily v kruhu. Jiné byly slepé, nebo končily úplně nečekaně – třeba v princezniných lázních. Nevítaný host tak mohl být snadno sveden na místa, kde se cizí přítomnost trestala smrtí.

Palác byl dílem zvráceného génia, a kdyby mohl, vyprávěl by příběhy plné zrádných konspirací, sebevražděných plánů a tichých nářků nad nenaplněnými ambicemi těch, které sem zavedly jejich tužby. Uměl být ale i pohodlným místem. Pyšnil se sály s velkými okny – světlem zalitými audienčními síněmi, předpokoji pro hosty, obrazárnou, císařskou zbrojnicí i konírnou. To vše dohromady demonstrovalo Marranovu moc a budilo obdiv zahraničních vyslanců. Nechyběla ani část určená císařské rodině a rádcům. Tradovalo se, že lord arcimág Zvin disponuje několika místnostmi, ve dne v noci připravenými na jeho nenadálý příchod.

Jednu z těch elegantních komnat obýval syn císaře, princ Felian. Ležel v hromadě podušek. Večer ještě voněly myrtou, teď byly ale silně propocené. To však Felianovi nevadilo; on sám byl také cítit. Densarský hašiš, kterým se

včera zkouřil, pronikal póry kůže, usazoval se v těle a měnil nakyslý lidský pot v podivně svádívou vůni. Byla tím prolnutá i dvě nahá ženská těla, která z obou stran prince zahřívala.

Felian si shrnul z čela nalepené vlasy. Ve skutečnosti byly tmavě hnědé. Takhle provlhlé potem však vypadaly černé a kontrastovaly s pletí. Jeho kůže byla nápadně bledá, i když zrovna netrpěl kocovinou. Což poslední dobou bývalo velmi zřídka.

Posadil se a zjistil, že je nahý. Znechuceně pohlédl na propadlý hrudník přecházející v holý pupek a povadlou věc pod tím. O jeho sestře se říkalo, že je štíhlá. On byl vyloženě hubený. Tam, kde měla Sagjidara svaly, měl Felian jen kosti obepnuté kůží. Od malička působil křehkým dojmem a nikdo nepočítal, že přežije období dětských chorob. Nakonec jim všem vypálil rybník.

Zaúpěl a prsty si přitiskl na spánky.

Bylo to zpátky. Zdálo se mu, že se jeho lebka rozpíná do prostoru tisícem neviditelných chapadel. Byly doby, kdy bolest přicházela pravidelně a on ji dokázal mírnit dotykem. V posledním roce se mu to nedařilo. Jako by jeho vnitřní identitu obestírala nějaká jiná, nová, a do těla mu vstupovalo něco, co tam nezval.

Felianovy stavy nebyly důsledkem densarského hašišu, ale naopak příčinou jeho užívání. Nikdo to nevěděl a on sám si to odmítal přiznat. Když už nemohl být silný, hrál si na zhýralého. Neduh mu způsoboval nesnesitelnou bolest hlavy a někdy také podivný tlak. Ten mu nevadil, jistým způsobem mu byl dokonce příjemný. Jako by mu vlasy čechrala neviditelná síla, schopná proniknout kůží i masem a pohladit obnažený nerv. Nejdřív si představoval, že je to duch matky, která zemřela, když byl ještě dítě. Ta představa mu pomáhala tam, kde selhávaly modlitby, a plnila jeho chladné dětství láskou. Později místo milující matky viděl ruku neviditelné milenky. V posledních dnech cítil jen agonii.

Se svými stavy se nikomu nesvěřil. Na něco takového měl ještě rozumu dost. Na jeho tělesnou konstituci si dvůr zvykl, záhadnou nemoc by mu ale „stařík“, jak otci říkával, netoleroval. Dřív nebo později by to přišlo na přetřes v císařské radě. Nakonec by ho vyškrtli z nástupnictví, odřízli od příjmů, a on by skončil v péči teplých altruistických mnichů. V lepším případě. Felian nebyl ctižádostivý, ale svého postavení se nehodlal vzdát.

Natáhl se přes kulatý ženský zadek a vyndal z nočního stolku lahvičku bez etikety. Odšrouboval ji, palcem ucpal jednu z nosních dírek a hrdlo lahvičky si

přistrčil k té druhé. Jediným nádechem do sebe nasál prášek, ucpal si opačnou nosní díрку a úkon zopakoval.

Nechal substanci působit a slastně vydechl. Projevy slabosti, jako neschopnost promluvit či zoufalé mačkání si zápěstí a tiché sténání, by mohly vyvolat podezření. Jeho kocovina však dvořanům zevšedněla, sám se o to postaral.

„Synu, tobě není dobře?“ mohl by se zeptat jeho císařský otec.

Na to se dalo omluvně zamumlat: „Děkuji, otče, že se zajímáš o mé zdraví. Bohudík, jsem v pořádku, a jestli se ti zdám trochu pobledlý, ujišťuji tě, že spánek navíc to spraví.“

Anebo: „Můžu si za to sám, otče. Víím, že bych se měl těch zlovyků zbavit. Slibuji ti, že to udělám a zbavím se i všech svých špatných přátel.“

A skutečně by to udělal. Tak jako jeho tělo měnilo závislost na drogách s pozoruhodnou lehkostí, střídal on lidi, s kterými své zážitky sdílel. Chtěl mít společnost, ale nezáleželo mu na její variabilitě. Trýznivé tajemství, ona neviditelná ruka svírající jeho křehkou lebku, ho činila osamělým, ať byl kdekoliv.

S povzdechem vrátil lahvičku do nočního stolku, přešel nahotinku a přešel k oknu, aby z místnosti vyhnal pach densarského hašišu z předešlé noci. Pro jistotu se ještě přestříkal voňavkou a zvonkem přivolal otrokyně. Poručil si přichystat koupel a po krátkém zaváhání také Aurélii. Kvůli Aurélii, neboť Aurélie byla dívka, se rozhodl nechat si sem donést vanu a tělesnou očistu provést přímo tady. Den nezačal dobře a on měl v plánu si ho maximálně zpříjemnit.

Přivedli ji, Aurélie málokdy chodila bez doprovodu. Felian ostatním otrokyním pokynul, aby ho s ní nechali o samotě. Tedy úplně o samotě nebyli. Na posteli stále ležely princovy společnice z předchozí noci, ale i to bylo součástí plánu.

Zůstala stát na místě, intuitivně se objala pažemi, a napínala uši, jak se snažila zachytit nějaký signál.

„Tady jsem,“ pravil Felian měkce.

Aurélie naklonila hlavu za hlasem. O její gazelí postavě a plavých vlnitých vlasech mohli bardové skládat písně, ale výjimečnou ji činil teprve úsměv. Podmanivý a plachý zároveň. Felian se na něj díval rád, zejména když věděl, že jí ho brzo odejme. „Pět kroků,“ řekl a zaujatě sledoval, jak se k němu blíží.

Kdejaký plavenský aristokrat choval cizokrajné ptáky, kteří dokázali opakovat celé věty. Jiní si vydržovali opici nebo rovnou liliputána. Sám Marran měl ve svých službách manželský pár takových lidiček. Felian byl docela skromný, když si vystačil se slepou otrokyní.

Konečně stanula proti němu. Otočil se a poručil jí, aby ho svlékla. Byl to nesmyslný příkaz, protože na sobě nic neměl, ale to vědět nemohla.

Zvedla paže a dotkla se jeho ramen. Zlehka je obkroužila, a když nenašla nic, co by se dalo rozšněrovat nebo odepnout, přesunula se dál na hrudník. Jemně přejela po hladké kůži, pohladila princovy bradavky a sklouzla k bokům. Sesula se dolu, dotkla se nártů a zjistila, že je bos.

Felian nelibě zabručel.

Aurélie se narovнала. Znovu uchopila princovy paže, tentokrát je zkoumala důkladněji. Rukou krátce spočinula na jeho prstech, úplně je přikryla, ale stále nenacházela nic, čeho by se mohla zachytit. Jenom kůži, jemnou a bezchybnou. Tak jí to aspoň připadalo.

Vydala slabý zvuk, z něhož se nedalo poznat, zda je nespokojená s princovým příkazem, sama se sebou nebo s osudem, který jí do takové situace uvrhl. Otrokyní nebyla vždycky a taky vždycky nebyla nevidomá, s čímž byl její pán dobře obeznámen. Zezadu uchopila jeho krk a přejela po ohryzku palci. Udělala to drsněji, než bylo potřeba, a dotkla se Felianových ušních lalůček. V jednom z nich našla náušnici, velkou perlu. Opatrně ji odejmula a poodstoupila tam, kde tušila stůl. Natáhla ruku a ke své úlevě nahmatala hranu stolní desky, na níž stála šperkovnice. Po paměti uklidila perlu a vrátila se zpátky k Felianovi.

Princ se mezitím přesunul do vany a upozornil na sebe šploucháním.

„Svlékni se a pojď za mnou,“ přikázal jí.

Nechala se vést jeho hlasem a pokračovala v cestě, dokud rukou nenarazila do okrajů vany.

„Princi, udělám všechno, co řekneš. Tohle po mně ale nežádej,“ zaprosila.

„Už je rozhodnuto, tak neškemrej,“ dal si záležet, aby zněl podrážděně.

„Snažně tě prosím!“

„Řekl jsem ne.“

„Dovolíš mi ponechat si alespoň košilku?“

„Jsi snad hluchá? Všechno dolu! Hned.“

Aurélie se dotkla tkanice a zatáhla. Bílá tunika se zlatým lemem, oděv palácových otroků, z ní začala pomalu sklouzávat. „Nemůže sem nikdo přijít, princí Feliane?“ Znělo to víc jako prosba než jako otázka.

„Jistěže ne.“

Felian mrkl na postel. Ženy nejevily známky života. Na okamžik pojal podezření, zda si nedopřály víc kouře, než plíce dokázaly snést. Vyslal k bohům tichou modlitbu. Nehodlal zbytek dne trávit likvidací těl.

Slepá otrokyně vklouzla do vany. Voda byla plná vonných bylinek. Dno se ztrácelo pod jejich lístky.

V zrcadle na protější stěně Felian viděl všechno. O tu podívanou by se připravil jen osel. Jak pro sebe slepá hledala místo, šfouchla ho koleny do zad. Zamumlala omluvu a začala pátrat po mycí houbě. Dokud do ní Felian loktem nestrčil, ležela na kraji vany vedle mýdla. Aurélie to nemohla vidět a marně šátrala ve vodě. Jednou, ne-li rovnou dvakrát, prsty zavadila o princovo splihlé mužství. Felian zkřivil rty, jeho tvář ztuhla. Prudce se zaklonil a vklínil zdroj pulsující bolesti mezi Auréliina ňadra. V tu chvíli znehybněla i ona.

„Princi?“ hlesla, ale odpovědi se nedočkala.

Odejdi, odejdi prosím! Žadonil s hlavou stále v místech, které možná jednou, až mu nebude tak blbě, objede jazykem a zlíbá. Snažil se na to myslet, strašně moc to chtěl, a ten had na jeho lebce se stáhl. Snad neviditelná milenka nedokázala proniknout přes dva rudě vztyčené hroty.

„Aurélie, copak tam děláš?“ napomenul ji mírně, když popadl dech.

„Hledám houbu! Nemohu ji najít, princí,“ zamumlala.

„Málo se snažíš!“ Hmátl za sebe a jeden z těch rudých hrotů stiskl. Jemně, zato důkladně.

Vzepjala se a sykla. Plachost z jejích rtů zmizela, teď se chvěly rozkoší. S uspokojením to sledoval v zrcadle na protější stěně. Je báječné být dědicem impéria. Doufal, že stařík bude žít věčně. „Možná bych tě měl poslat do kuchyně mezi myčky,“ vyslovil s pobavením. „Byl by to příhodný trest.“

Když to říkal, už ji nelaskal. Využila toho a vymrštila se. Naklonila se přes okraj vany, až voda vyšpláchla, a konečně se zmocnila mořské houby. Nebyla náhoda, že ji hledala kousek od Felianovy ruky.

Udělala to velice rychle, ale on to přesto stihl. Včas pootočil hlavu a vychutnal si pohled na zrcadlový odraz jejího pěkně tvarovaného pozadí. Na záda se ale ani nepodíval. Ne, o to rozhodně nestál. Možná až bude zkouřený,

ve stavu, kdy mu i ohyzdnost bude připadat krásná, zlíbá Aurélii celou. Dnes ale rozhodně ne.

Nechal ji, aby mu umyla vlasy, a přitom pošilhával po spících ženách. Dělal při tom všelijaké zvuky, aby je vzbudil. Dřív nebo později se musí probrat. Stalo se to, když Aurélie klečela proti němu, potápěla koupací džbán a smývala mu z ramen zbytky mýdlové pěny.

Jedna z žen zvedla hlavu a věnovala mu laškovný úsměv.

Felian na ni spiklenecky mrkl a zalil ji sprškou vody. Několik kapek zasáhlo i druhou z žen. Zívla a probrala se také. Nyní obě se smíchem hleděly na Aurélii.

Slepá dívka upustila koupací džbán do vody. Žbluňklo to a ona otočila hlavu. Nenáviděla tento typ smíchu, ve kterém nebyla radost. Jen touha ubližovat a zranit. Alespoň tak jí to připadalo.

„Princi Feliane, co jsi mi to udělal? Říkal jsi, že kromě nás tu nikdo nebude,“ špitla vyčítavě.

„Řekl jsem, že sem nikdo nemůže přijít, ne že tu nikdo není. A teď se vrať ke mně. Copak? Nevzpouzej se, opravdu bych ti nedoporučoval vzdorovat.“ Výmluvně ji chytil za bok. Přisunula se k němu a objala ho koleno. Její záda tak zůstala nechráněná. Feliana to ale neuspokojilo. Ponechal dlaň na dívčích hýždích, nejdelším prstem vklouzl do nejintimnějších ženských partií a zkušeně je rozkmital. Dívce přešel po tváři poplašený výraz, její tělo však vniknutí přijalo s rozechvěním.

Každý člověk v něčem vyniká. Taranis dokázal zabít Khara Démona. Sagjidara uměla vyhrotit situaci na ostří nože. Marran vládl zemím. Princ Felian byl dobrý v jistém druhu trápení žen. Vše se odehrálo pod hladinou hustě zakrytou sušenými květy a lístky vonných bylin.

„Slíbil jsem, že vám ji ukážu a vy jste nevěřily. Ale já ji tu opravdu mám. Pojdte se podívat!“ zvolal.

Prostitutky vstaly a popošly blíž, aby lépe viděly.

Dívčina záda pokrýval shluk temně zbarvené hmoty. Podobala se rosolovitému tělu parazita, který se přisál na svého hostitele, vzal si z něj vše potřebné a poté zahynul. Jeho zbytky však nešlo seškrábnout. Vrstva zvrásněné kůže se rozlévala od Auréliiiny pravé lopatky přes páteř až k levé kyčli, ale nic magického na ní nebylo. Šlo o obyčejnou spáleninu – kdysi velmi bolestivou, dnes už jen mimořádně ohavnou.

„Bohové, je to tak odporné, jak se povídá!“

„Zpočátku jsem ani nevěřila, že ji tu držíš, Výsosti!“

Aurélie ženy vnímala jen jako dvojici hlasů, které se lišily svým zbarvením. První drněl a druhý bodal.

„Jak to mohla přežít? Lepší by pro ni bylo, kdyby byla mrtvá, obluda jedna. Takhle je všem jenom pro smích! Slyšíš mě, ty malá mrcho! Seš tu všem pro smích! Až jeho Výsost Feliana, dědice Zemí, nad nimiž Modrý měsíc nezhasíná, omrzíš, a věř, příšerko, že ten čas přijde, prodá tě kejklířům. Zavřou tě do klece a nahou tě budou ukazovat za peníze!“

„Tvému pokurvenému fotrovi, příšerko, vděčím za všechnu bídu,“ doplnila druhá z žen. Kruté veselí se z její tváře vytratilo, to ale Aurélie nemohla vidět. „Budu tě urážet, kdykoliv tě někde potkám, zmije! A až tě jeho Výsost Felian daruje komediantům, půjdu se podívat na tvoji hanbu!“

Aurélii se v nevidomých očích zaleskly slzy.

„To stačí!“ ozval se s lehkou nelibostí Felian. „Seberte si šaty a vypadněte. Už vás tu nechci vidět. Před dveřmi čeká člověk, který vás vyprovodí z paláce a vyřídí s vámi finanční záležitosti. Ale nečekejte příliš, vaše včerejší číslo nestálo za moc.“

Aurélie zalitovala, že nemůže vidět jejich výrazy. Možná by jí to přineslo radost. Možná... Ale spíš ne.

„Jsi krutý, princi,“ hlesla, když prostitutky s klením zmizely. V jejím hlase bylo vše, co nedokázala dát do svých očí.

„Ne, Aurélie,“ dýchl jí do vlasů. „Stařík je krutý. Já se jen bavím! A věř, že každou svou radost draze splácím.“

„Opravdu mě chceš prodat komediantům?“ zeptala se s úzkostí.

Prstem obtáhl její zdravou kůži a něžně ji políbil na rty. „Ne,“ zašeptal.

„Tak proč tohle děláš?“ Zaryla mu nehty do ramen a přejela po nich s jemností vzteklé kočky.

Felian zasténal.

Přitiskla mu rty k ušnímu boltci a velice nelibě ho kousla. „Proč, Feliane?“

Pohlédl na stopy jejích nehtů na hrudi a pokusil se odmyslet si odeznívající bolest v ušní chrupavce. „Asi proto, že to můžu dělat a ty mi to dovolíš. Děláš si hlavu z věcí, které nejsou podstatné. Nikdy tě to nenapadlo, Aurélie? Lidi jsou surovci, všichni do jednoho. Dej jim příležitost a oni ji využijí k tomu, aby ti ublížili.“

Felian neměl pro její stud pochopení. On sám by si s radostí vyjmul oči, aby se zbavil svého prokletí. Pomalu a chmurně tomu tak začal říkat. Klidně by podstoupil tělesnou nepohodu, nechal by se zohyzdit na libovolném místě, obětoval by postavení i peníze, vstoupil by do příbuzenského svazku s Kharem Démonem, zkrátka téměř cokoliv. Asi by neměnil své mužství, i když ve chvílích agonie o tom až tak skálopevně přesvědčený nebyl.

„Ale jak?“ zeptala se Aurélie. „Jak jim mám zabránit?“

„Nesmíš dovolit, aby zjistili, jak snadno ti mohou ublížit.“

3. Mořská princezna Sagjidara

„Jen po moři vede cesta ke slávě.“

Plavenské přísloví

Lord Blaguna patřil k předním plavenským velmožům. S mladší generací nesdílel zálibu v hedvábných košilích, barevných vázankách a třírohých kloboucích. Oblékal se do zřasených rouch s okrasným lemem a výšivkami. Nekroutil si kníry, nezastřihával bradku, zato se důkladně holil. Postavy byl rozložitý, ale tam, kde muži jeho generace mívali tuk, byly svaly, a nikdy nevyšel z domu neozbrojený. Léta sloužil v armádě a některé ze starých zvyků mu zůstaly. Dnes ale žádné větší vzrušení neočekával. Ze své výšky necelých dvou metrů poklidně shlížel na prostřenou tabuli.

Důmyslně naaranžované předkrmy tvořily plastické obrazy. Byl tu i model císařské lodi včetně námořníků. Lord Blaguna odhadoval, že jejich figurky jsou uhnětené z barveného třtinového cukru. Další model představoval obchodní brigantinu s palubou přeplněnou zbožím. V miniaturách poznával keledorské sýry a almendorskou šunku. Také nesměla chybět vína – Almendorský svajsk, Keledorské zlato či Veršinské modré, známé též jako Modrý Keledor. A pytle s kořením z tarských provincií. Cukrová brigantina původně patřila jednomu z plavenských sousedů, v době oběda však na ní vlála císařská vlajka. Ta jediná na celém plavidle nebyla k jídlu.

Zvolená symbolika nikoho nepřekvapovala. Plavena znala jen dvojí stav – ozbrojenou neutralitu anebo válku. Po modrém ubruse mířily její lodě k safírovému pobřeží. Mezi skalisky z drahých kamenů rostly maličké palmy a ze středu falešného ostrova tryskala voda.

Blaguna dopil své třetí Keledorské zlato a pronesl tu osudovou větu. Volba slov nebyla náhodná. Všichni věděli, že Sagjidara miluje kuželky. A jako z udělání stála nedaleko odsud nová venkovní dráha.

Návrh lorda Blaguny přijali s nadšením. Sagjidara dokonce s úsměvem a v jeho doprovodu se vydala cestičkou z drcených korálů vstříc hořké budoucnosti.

Plavenský veterán, posilněný vínem, se jí nepokrytě dvořil. Snažila se nedat najevo, jak moc ji to obtěžuje. Jaký my jsme pár, pomyslela si. Všechny ženy se mi teď v duchu smějí. Jestli mě otec s bratrem dají někomu takovému, tak... Tak nic. Jsem princezna, dědička Zemí, nad nimiž Modrý měsíc nezhasíná. Dokážu unést svůj osud, ať bude jakýkoliv.

„Je vám dobře, Jasnosti?“ V hlase jejího společníka zazněla starost, ale ona ji nepostřehla.

„Je mi skvěle, mylordé,“ ujistila ho s úsměvem sladkým jako císařská loď na té prostřené tabuli.

Kuželkárna zdálky připomínala dlouhatánský altán. Postavili ji pod starým, rozložitým fíkovníkem, v jehož dutém kmeni se nedávno usídlil párek opic. Vlastní dráha se skládala z kratší desky pro rozběh a delší pro nához. Ta ústila v tmavém otvoru. Úniku koulí z dráhy zabraňovalo zábradlí. Před letním sluncem a zimními dešti chránila hráče dřevěná střecha. Uvnitř dřevěné konstrukce to ještě stále vonělo po čerstvém nátěru.

Blaguna si vzal od otroka další pohár a otočil ho do sebe.

„Doufám, že se budete bavit, Jasnosti,“ řekl.

„Jistě. Již teď jsem vzrušena.“

Ve skutečnosti se dusila zlostí. Ještě nejsou svoji, a už jí ukazuje její místo: Bav se, princezno! Usmívej se a předstírej; to se teď po tobě chce! Chce to ale ona? V úzkých šatech a botkách na podpatku bude na dráze poskakovat jako králík. Pohlédla na ostatní dámy a spolkla kletbu, kterou by tu od princezny nikdo nečekal. Ženy obsadily místa u zábradlí. Aby to Khar... Jí, mořské princezně, prošel lečjaký výstřelek. Jezdila na koni obkročmo, rvala se jako kluk a měla pravidelné hodiny šermu. To všechno ale byly tolerované výjimky platící jenom pro ni. Plavenské šlechtičny nehrají kuželky. Nekouří vodní dýmku a zbraně jim do rukou nepatří. Nikdy nevystavují pleť přímému slunci, většina z nich neumí plavat a omdlávají, když uvidí myš. Sagjidaře vodní dýmka chutnala. Vznešený lord arcimág jí častokrát dovolil si potáhnout a jednou s bratrem ochutnala densarský hašiš...

S naučeným úsměvem se připojila k ostatním. Hra začala s jejím svolením a bez větší intervence.

Vše probíhalo, jak mělo, dokud zvuk padajících kuželek nepřilákal pralesní opičky. V dutině mohutného fíkovníku se objevil čumák jedné z nich. Byl tam tak dlouho, až to vypadalo, že ke stromu patří. Někde v polovině hry se opice rozhodla předvést světu i zbytek těla. Byl to podivuhodný tvor. Na první

pohled připomínal všechna možná zvířata jen ne opici. Zbarvením a huňatým ocasem se nejvíc podobal lišce s tváří rozmrzelého dědka, zuby měl ostré jako šelma, hlas jako dravý pták a když se chystal ke skoku, vypadal jako přerostlá veverka. Nejpodivnější byla právě hlava. Z dlouhé štětinaté srsti zářil úplně holý obličej. Měl barvu syrového masa a končil chlupatým límcem.

Jediným dlouhým skokem se opice přenesla z větve na větev a zamířila ke kuželkárně. V dutině zasvítit další čumák takřka identický s tím prvním.

Dvořané, zabraní do hry, si nových diváků zatím nevšimli.

K Sagjidařině tiché zlosti si Blaguna vedl skvěle. I přes pokročilý věk, tělnatost a všechen vypitý alkohol na hlavu porážel mladší soupeře. Dámy pištěly nadšením a po očku sledovaly princeznu.

Předstírala zdvořilý zájem. Nakonec s Blagunou zůstal na dráze jen tmavovlasý mladík v úzkých nohavicích a vestě bez rukávů.

„Jste na řadě, pane,“ pravil Blaguna a poručil si další Keledor. Jeho červený nos prozrazoval, že už nějaký ten džbán v sobě má.

Blagunův soupeř předvedl obecenstvu bílé zuby. Působil jako někdo, koho jen tak něco nerozhází. Sagjidařa se marně pokoušela jeho přidržený obličej někam přiřadit.

„Tenhle hod bude rozhodující,“ upozornil Blaguna, který už měl svůj hod za sebou. Podařilo se mu pokácet všechny kuželky kromě mága. Ten byl po císaři nejmocnější figurou.

„Ne,“ řekl bezejmenný mladík. „Přenechám svůj hod její Jasnosti Sagjidaře. Ať její spanilá ručka rozhodne o výsledku hry.“

To byla hozená rukavice. Sagjidařa měla ukázat dobrou výchovu a s poděkováním odmítnout. Pohnula odhodlaně rty: „Tak velké naděje rozhodně nesmím zklamat.“

Blaguna rozestavěl kuželky. Zvolil klasický způsob s císařem uprostřed, pouze mága, který byl také za velký počet bodů, umístil hned na začátek. Tím Sagjidaře usnadnil práci. Spiklenecky na ni zamrkal.

Ani trochu ji to nepotěšilo. Předem to znevažovalo její hod. Navenek na sobě nedala nic znát. Její rozhodnutí možná nebylo moudré. Ale má narozeniny. Může si dovolit výstřednosti. Co by se mohlo stát? Vybrala si jednu z lehčích slonovinových koulí.

Všechny oči byly upřené k dráze a nikdo nezkoumal, co se děje nad ní.

Opice, která předtím koukala z dutiny fíkovníku, zmizela uvnitř stromu. Za chvíli se objevila a zase zalezla zpátky do vykotlaného kmene. Vybírala odtamtud spící netopýry a cpala si je do tlamy. Její družka se zatím přenesla na stříšku kuželkárny.

Sagjidara zamířila do středu dráhy, vysoké podpatky ji situaci nijak neusnadňovaly, a úspornými krůčky se vrhla vpřed. Zlaté náramky na nahé paži zacinkaly. Špičatá botka se zastavila těsně před čarou, za níž začínala náhozová deska. Princezna švihla paží, když ji ochromil Blagunův smích. Nakrátko ztratila koncentraci, ale neměla čas zjišťovat, co se děje. Koule už svištěla drahou.

Bumtarata, bum! Kuželky se řítily k zemi. Sagjidara je porážela jednu po druhé. Ale ne. Mág umístěný na kraji desky zůstal ušetřen. Jenom on. Aby do toho Khar praštil! Blaguna se stále řehtal. To už zněl smích téměř ze všech hrdel. Smějí se snad jí? Zrudla a zařala ruce v pěst. I jí v žilách kolovala pověstná marranovská prchlivost.

Vyběhla ven a spatřila viníka.

Na střeše kuželkárny předváděla uměleckou etudu druhá opice. Tu kráčela po dvou jako čáp, tu ručkovala po okraji, pitvořila se u toho a vystrkovala na obecenstvo nejméně malebné partie.

Sagjidařiny rty se užuž stahovaly k úsměvu. Katastrofa byla zažehnána.

Skoro.

„Jasnosti... děkuji... za... vítězství!“ zafuněl Blaguna celý zpocený od smíchu.

Obrátila k němu svou líbeznou tvář. Ústa se smála, ale z očí sálal odměřený chlad.

Velmož zafrkal. Už toho měl akorát dost. Snažil se jí zavděčit a ona...? Jak se to na něj právě podívala? Jako na skvrnu na vojenském kabátě. Je to rozmazlená holka, která by zasloužila ohnout přes koleno. Kdyby ji aspoň bylo za co chytnout. Vykostěná fuchtle! Až budou svoji, pořádně si ji vykrmí a jediný pohyb, který jí dovolí, bude ten v posteli. A až mu zajistí právo na plavenský trůn, strčí ji pod zámek. Tahle potrhlá ženská rozhodně nebude vychovávat jeho syny.

Důvěrně se k ní naklonil a přitiskl jí rty takřka k uchu. Později si nedokázal vybavit, co všechno jí tehdy šeptem slíbil, ale musela to být nejméně polovina z toho, na co předtím myslel. Zatracený Keledor! Při hře se zapotil a byl cítit jako žok vína.

Sagjidara zúžila oči a odtáhla se od něj. „Takhle si představuješ lásku?!“ Zatímco on šeptal, ona křičela. Připomínala šelmu chystající se ke skoku.

Blaguna se zamračil. Jeho vstupenka na císařský stolec je drzejší, než myslel.

Ještě však neskončila:

„Nech si o mě zdát, a ať tvé fantasie nejsou příliš špinavé! Dokud moře bude slané, do našeho rodu se nepřiznání hovnivál jako ty!“ V Plaveně žil jen jeden muž, kterého by si byla ochotná vzít. Blaguna jím rozhodně nebyl.

Tvář starého veterána získala barvu zralého lilku. Nemohl věřit, co si k němu dovolila. Veřejně ho zostudila! Takhle dopadá svobodomyslná výchova mladých princezen! Bude ji toho muset naučit ještě dost.

Rozhodl se s tím začít hned teď. Natáhl ruku a pokusil se jí vytnout políček.

Sagjidaře se zatmělo před očima. Tušila, co přijde. Měla facku s hrdotí přijmout a pak zavolat strážce. Blaguna by skončil ve vězení a ona by s ním byla hotova jednou provždy. Útok na princeznu se trestal smrtí. Namísto toho ale hbitě uhnula. Nebylo to strachem z ponížení a z bolesti. Toho památného dne ji zradily reflexy. Její vlastní ruka se intuitivně dala do pohybu, dlaň našla velmožovu měkkou tvář a vtlačila do ní rudý otisk.

Blaguna byl v šoku. Kdyby na něj zaútočila jeho vlastní židle, překvapilo by ho to míň. Než se vzpamatoval, schytl ještě dalších pár ran.

„Tohle mi zaplatíš, ty drzej spratku!“ zařval a sáhl po meči.

Sagjidara odkopla nepohodlné boty. Rozkročila se a dýkou, kterou tajně nosila pod šaty, rozřízla od rozkroku dolů sukni bránící jí v pohybu. Muži lačně, ženy se skrytou závistí zírali na její dokonalé nohy, v půli stehem mizící v krajkových nohavičkách spodního prádla.

„Jasnosti!“ vyhrkl mladík, který jí předtím přenechal svůj hod. „Dovol mi hájit tvou čest!“

„Děkuji, neznámý pane!“ sykla. „Když dovolíš, půjčím si tvůj meč!“ Jeho zbraň držela dřív, než se zmohl na odpověď. „Místo pro princeznu a jejího nápadníka!“ vykřikla a obrátila se zpátky k Blagunovi. „Tak ty mě chceš otočit na záda, kanče? Uděláme to, ale po mém!“

Opilý veterán zařval nesrozumitelnou odpověď a vrhl se na ni.

Okamžitě se kolem nich utvořil kruh. Dokonce i opičí exhibicionista, který předtím přerušil představení, aby se poškrabal na zadku, je zvědavě pozoroval.

První zběsilý výpad odklonila, a ještě se u toho smála.

Její protivník se choval jako smyslů zbavený. Z očí mu zbyly jen nenávistné rudé štěrby. Pokusil se z ní volnou rukou strhnout šaty, čímž by ji definitivně zostudil. Byl však zavalitý a ona zas mrštná. Uskočila.

Rozhodl se, že ji mečem škrábne. Tak ošklivě, aby se to nikdy úplně nezahojilo. Jestliže s ním odmítá zplodit následníka, postará se, aby na něj měla jinou památku.

Sagjidara proklouzla kolem ostří a vedla ránu z boku. Blaguna nestačil výpad vykryt a poroučel se na udržovaný trávník.

Princezna ho složila košem meče. Plácla jím svého nápadníka přes hlavu a kovové pruty zafungovaly jako boxer.

To už přibíhaly stráže, které někdo stačil zavolat.

Veterán se ještě pokusil zvednout, krásně tvarovaná nožka ho ale tvrdým úderem patní kosti poslala zpět do trávy. Kromě četných pohmožděnin měl nejspíš i zlomená žebra.

Sagjidara vrátila bezejmennému mladíkovi jeho meč. Boj skončil. Otočila se ke strážím: „Postarejte se o toho zpráskaného psa!“ Po těch slovech proklouzla hloučkem zkoprnělých hostů a rozběhla se pryč.

Zastavila se teprve, když si byla jistá, že je sama. Nacházela se v odlehlé části zahrad. V palácové zdi zela nenápadná dvířka. Odemkla je a vstoupila dovnitř.

Nacházela se v tajné části paláce, ve výduti mezi zdmi.

Přitiskla zpocenou dlaň na stěnu a poslepu zamířila do své komnaty. Celý palác byl protkán labyrintem dřevěných šachet a postranních chodbiček. Jejich rozmístění Sagjidara znala z paměti. Jako holka se tamtudy něco nalezla. Nepotřebovala k orientaci světlo a za dusné přítmi byla vděčná. Alespoň nemusela myslet na žalostný stav, v jakém ji viděli. Její trávou obarvené nohy a nevšední rozparek budou oblíbeným tématem dvorních klepen ještě dlouhá léta.

To, co právě udělala, byla chyba. V tu chvíli ještě netušila, jak moc velká.

4. Malenský princ Felian

„Jsem nemocný. Umírám. Má nemoc se jmenuje Život.“

Felian

Po osvěžujícím dopoledni přinesl den jen samé útrapy. Felian se musel obléct do parádní uniformy císařské gardy. Byla z neforemného bílého sukna, každý flek na ní vynikl, a on ji nenáviděl. Na tom nic nezmohly ani černé límcové výložky, zakončené zlatým lemem, a kapsa zdobená zlatým knoflíkem, pod níž zářil kulatý znak impéria, zlatá palmová ratolest. Také čapka s černým chocholem připomínala větrem smýkaný vrcholek toho v Plaveně tak oblíbeného stromu. K mučícímu úboru patřily nablýskané holínky. Úplně nejhorší ale byla šavle. Pochvu projasňovala perleť a zlato, až to překračovalo hranice vkusu. Obdobně přezdobená byla i rukojeť. Felian se obával, že by s tím maximálně mohl vzít někoho po hlavě. Jenže stařík byl armádou posedlý a na vojáky si hrál na veřejnosti i doma.

Felian po odpolední svačině s otcem netoužil. Raději by se prospal, ale když už ho stařík pozval, nedalo se odmítnout.

Nasadil neutrální výraz a zamířil do části paláce, které v duchu říkal „starcovna“. Sotva opustil své „hašíšové doupě“, připojila se k němu osobní stráž. Dvojice mužů v letní uniformě bez chocholu a zlaté parády, s mnohem efektivnějšími zbraněmi, než měl on sám. Doprovodili ho ke kovem pobitým dveřím. V interiéru, kde jednotlivé místnosti často oddělovaly jen šňůry vrtaných korálků, to působilo paranoidním dojmem.

Dál už s Felianem směl jen otcův důvěrník. Byl to ohavný stařec, který pamatoval ještě Felianovu babičku císařovnu Ojidaru. Felian nebyl žádný dlouhán, otcův důvěrník mu ale sahal sotva po ramena a jestli měl nějaké jméno, nedokázal si je vybavit. Na dvoře mu nikdo neřekl jinak než Padrtka.

Starý otrok ho zavedl do jídelny.

Felian usedl ke stolu a přelétl očima obsah. Vejce s uzeným lososem, lanýžová omeleta, kozí sýr s houbami, pečená parmice s kousky rajčat, krevetový salát, medové koláčky. Zvolil si lanýže.

Stařík vstával před východem slunce, snídal jen střídě a další jídlo míval až odpoledne. Jeho jídelní lístek úplně postrádal oběd. Císař ho pravidelně nestíhal. Felian se vstáváním nespěchal, zato stíhal vždycky všechno. To, že pro něj otec dal poslat, nevěstilo nic dobrého. Musela se stát nějaká nepříjemnost. Když míjel princezniny komnaty, zachytil rozhovor dvou otrokyň. Těch několik slov, která mohla být důležitá, znělo: „Její Jasnost“, „kuželky“ a „zahrada“. Z toho vydedukoval, že Sagjidara zase ztropila skandál, za což jí byl vděčný. Jako ostatně za cokoliv, co odvádělo pozornost od jeho vlastních výstřelků.

Jídelnu rozezněl dupot císařových vojenských škorní. Felian si otřel bradu a odstranil jídlo z vousu, který si pěstoval.

Marran byl oblečený v té samé parádní uniformě, v jaké se potil syn. Shodně s ním měl tmavé vlasy, které také nosil svázané v koňský ohon, a dlouhý vous si tvaroval do téže špičky. Tím ale veškerá podobnost končila. Císař se i v pokročilém věku těšil pevnému zdraví a pod nažehleným sukem mu vystupovaly svaly.

Přistoupil ke svému synovi a udeřil ho do tváře.

Stalo se to tak rychle, že Felian nestihl ani vykřiknout. Obličej mu zapulsoval prudkou bolestí a z nosu se mu spustila krev. Nevšímal si toho. Stiskl zuby, aby o ně nepřišel, a dál pokud možno netečně zíral před sebe.

Marran se napřáhl a vyřal synovi další políček tentokrát z druhé strany.

Felian ránu čekal a podařilo se mu hlasitě vykřiknout. Snažil se, aby se mu hlas chvěl ponížením.

Dvůr a jeho tanečky. Kdyby on byl císařem, a upřímně doufal, že nikdy nebude, buď by vzal své ratolesti takové, jaké jsou, nebo by se je pokusil razantně změnit. Stařík ale uvízl někde v půli cesty. Rány a řev, který by postavil na nohy mrtvého, k ničemu nevedly. Chyba, ušklíbl se v duchu. Vedlo to ke stejnému výsledku jako densarský hašíš. K dokonalé netečnosti.

Vytáhl z náprsní kapsy uniformy čistý kapesník. Zmačkal v dlani tuhý krajkový lem a měkkou částí látky setřel červenou kapku, která se mu začínala utvářet pod levou nosní dírkou. Poté kapesník přeložil a přísál jeho konec na rozseknutý ret. Byl nejvyšší čas. Rudá stružka si razila cestu po ohryzku. Podařilo se mu ji zastavit těsně nad límcem uniformy.

Padrtka to sledoval bez mrknutí oka. Kdyby ho Felian dobře neznal, myslel by si, že je zkoušený zrovna tak jako on sám.

„Co tě tak rozlítilo, otče?“ promluvil, když první nápor hněvu pominul.

„Ty!“ ukázal na něj Marran obviňujícím prstem. „A tvá zkažená sestra.“

Felian si podepřel hlavu. Pomyslel na něžné mučení, které chystal pro Aurélii, a se stoickým klidem očekával otcův výstup.

Marran ho nezklamal: „Jsi můj dědic, ale chováš se jako nějaký dekadentní alchymista!“

Felian v duchu zasténa. Stařík narážel na jeho zálibu v návykových substancích. Nejdřív to schytá sám za sebe a pak znovu za Sagjidarů. Ještě aby tak po něm otec nechtěl nějakou radu. Sestra nakonec vyvázne bez trestu. Jako pokaždé, pomyslel si trpce.

„Odevšad slyším o tvém nočním hýření. Ani trochu mi to není příjemné! Zahanbujes nás všechny! Máš štěstí, že v tvém případě ztrácí kariéra v armádě význam. Zvažoval jsem císařské loďstvo, ale i to by bylo příliš riskantní. Tvoje churavějící tělo by se rozpustilo s první větší vlnou. To ale neznamená, že budeš dál utrácet moje peníze! Jsi slaboch, ale já tě nenechám se jen tak válet. Mohl bys sedět v radě, poslouchat stížnosti a rozhodovat o nich. Převzít konečně odpovědnost a začít dělat to, pro co ses narodil. Hrabat se ve sračkách, jako to dlouhá léta dělám já! Ale co děláš ty? Obklopuješ se bandou vyžírků a kurvíš se s holkama z ulice!“

Svěsil ramena. Ta slova prošla jeho drogou otupělou myslí s ostrotí čepele. Myslel si, že už je vůči takovým řečem imunní, ale otec mu zase dokázal, že ne. Že i on, dědic Zemí, nad nimiž Modrý měsíc nezhasíná, princ malenský, je stejně zranitelný jako každý jiný člověk.

V tu chvíli se nenáviděl. Ne za to, čím se stal, ale za to, čím se narodil. Otec zdaleka neinvestoval tolik času a peněz do jeho výchovy, jako tomu bylo u Sagjidarů. Marran nepočítal s tím, že by mohl dospět, natož aby dosedl na trůn. Dnes ale z nějakého důvodu svůj názor změnil. Felian se přestal litovat a zostražitěl.

„Okolnosti mě nutí začít na tebe přesouvat část mých povinností. Máš nějakou představu, jak bys mi mohl být užitečný?“

„Myslíš to vážně, otče?“ optal se velmi bděle, a teprve když se dočkal přikývnutí, pokračoval: „Mohl bych předsedat nejvyššímu soudu a vnášet mezi rozhádané poddané mír. Není to fyzicky náročné a tobě bych tím odlehčil.“

„To nezní úplně špatně,“ odvětil s věcnou samozřejmostí císař. „Vidím, že své místo ve společnosti vnímáš. Měl jsi s tím za mnou přijít dřív.“

Felian spolkl zklamání. Právě ukázal, že není úplný břídil a čeho se mu dostalo? Zase jen pokárání. Být na jeho místě sestra, otec chrochtá blahem.

Samozřejmě měl svoji odpověď přichystanou předem. Věděl, že ten den nastane, pouze doufal, že to nebude dnes. Sagjidara musela udělat kolosální botu. Však se to brzo dozví. Rozhodl se, že jí to při nejbližší příležitosti vrátí. Nedokázal si představit větší nudu než předsedat soudu. Nešlo o hrdelní zločiny, natolik Marran ještě při smyslech zůstal, ale o věci daleko prozaičtější, jako byla manželská nevěra, majetkové spory, nactiutrhačství, mravnostní delikty... Dlouhé hodiny bude poslouchat, jak na sebe poddaní lepí špínu. Ale mělo to i světlé stránky. Během jednání se dalo pospat i sesbírat pikantní informace. A pak tu byly boční příjmy, při Felianově nákladném životním stylu značné lákadlo.

„Otče, ty mi chceš ještě něco sdělit,“ nadhodil. „Nemá to náhodou něco společného s mojí sestrou?“

Marranova tvář zešedla. „Sagjidara se zbláznila.“

Pro některé obyvatele paláce to nebyla žádná novinka. Felian odložil už nepotřebný kapesník a počkal si na vysvětlení.

Císař mu celkem přesně vylíčil, k čemu v kuželkárně došlo. Bylo to nanejvýš úsměvné, kdyby se to nestalo v Plaveně, na císařském dvoře, navíc princezně. Ale i tak by to nejspíš přešel. Ano, přešel by to stejně jako další Sagjidařiny výstřelky, kdyby se to nezačínalo dít denně. V tomhle Felian otce chápal.

„Kde je sestra teď?“ zeptal se věčně.

„Pokusila se utéct vnitřní částí paláce. Stráže ji zadržely u jednoho z východů. Ví, že to přehnal, ale odmítá nést následky. Rvala se s nimi jako zvíře. Dal jsem ji do chládku, aby se uklidnila.“

Felian spolkl náznak překvapení. „Takové chování by si neměla dovolit ani princezna. Pokud to necháš být, otče, ukážeš slabost. Příště to bude mnohem horší.“

„Nebude žádné příště,“ ucedil císař. „Tomu musíme zabránit. Poslouchám tvé návrhy. Jsem svolný téměř k čemukoliv, jen když se to nebude opakovat. Ber to jako malé cvičení. Jednou budeš řešit daleko horší spory, synu.“

Vážně pokýval hlavou. „Musí si to zapamatovat.“

„Pokračuj,“ vybídl ho císař.

„Zapamatovat napořád, jestli mi rozumíš, otče.“

Císař tázavě pozvedl hustá obočí. Felian si v duchu poblahopřál. Konečně otce zaujal.

„Říkal jsi, že jsi ji dal do chládku jako nějakého zločince. Tak s ní podle toho nalož. Co by se stalo jiné ženě na jejím místě?“ Felian přivřel oči, dotkl se temena hlavy a beze spěchu přešel dlaní po vlasech. „Dostala by několik ran bičem přes záda a na památku polibek žhavým železem na rameno. Sagjidara je princezna, tak bych na tradici nelpěl a to cejchování vynechal. Její kůži bych ale nešetřil. Bolest a ponížení, na jaké není zvyklá, by měly k jejímu zkrocení stačit.“

Marran přimhouřil oči: „Zvážím to. Ale co lord Blaguna?“

„Říkal jsi, že ho agresivně napadla a veřejně zostudila. Kdyby byla muž, měl by právo vyřešit celou věc soubojem. V jejím případě něco takového nepřipadá v úvahu. Ještě pořád mu ale můžeš nabídnout sestřinu ruku jako satisfakci. Je to ctižádostivý člověk. Zbičovaná nevěsta ho od naplnění jeho snů neodradí.“ Naopak to toho starého ochlastu nejspíš víc nabudí, ale to si Felian nechal pro sebe.

„Vidím, že máš přehled,“ zasmál se císař beze stopy pobavení.

Felian pokrčil rameny. Přes počáteční útrapy byl dnešek jeho šťastným dnem.

5. Mořská princezna Sagjidara

„V jednu chvíli jsem myslel, že mě zabije. Možná by to tak bylo lepší. Mnou by vymřeli Gerondovci po meči. Jí po přeslici. Až by ji popravili, staříkovi by jeblo. Kéž by můj duch směl být u toho!“

Felian

Převalila se z boku na bok a sykla. Nikdo ji tu nenavštívil. Neošetřili ji, nedonesli nic k jídlu, ani jí nenabídli čisté oblečení. Stále měla na sobě zbytky svých svátečních šatů.

Zamyšleně pohlédla na stěp z roztráštěné sklenice. Do rozednění zbývalo několik hodin. Natočila hlavu k jedinému oknu umístěnému ve výšce, kam nemohla dosáhnout. Do svítání tu neblahou záležitost vyřídí.

Někdy kolem půlnoci ji vyrušilo škrabání na dřevo. Nejdřív myslela, že je to jedna z palácových koček. Zvuk se však opakoval s takovou neodbytností, že ji to nakonec zvedlo z pelesti. Ve tmě dotápala ke dveřím. „Kdo je tam?“ sykla.

„Jasnosti, to jsem já, Tanšíd,“ odpověděl rozřesený dívčí hlas.

„Bohové!“ Nakrátko zatoužila svou věrnou otrokyni obejmout. Rychle se za nečekaný projev slabosti zastyděla a již klidným hlasem pokračovala: „Tanšíd, tady být nesmíš. To přece víš. Vrať se k sobě a nedělej si zbytečné problémy!“

„Jasnosti, přišla jsem tě varovat. Chystá se za tebou lord arcimág!“

„Co... On...?“ Sagjidaře se zasekl hlas v hrdle. Představa, že se s ním setká prakticky nahá, zpocená a s kůží plnou potupných podlitin, ji děsila víc než pomyšlení na sebevraždu. „Za jak dlouho tu bude?“ zeptala se věcně.

„Každou chvíli!“

„To nejde! Tanšíd, zdrž ho! Vyřiď mu, že ho teď nemohu přijmout. Nehodilo by se to. Potřebuji se na to přichystat. Učesat si vlasy a převléct se. Má milá, kdybys mě jen viděla!“

„Jasnosti, jak to mám udělat?“

„Vypros si od něj klíč. Řekni mu, že nic neprovedu, a přines mi sem nějakou vodu, abych se mohla očistit, a taky šaty. Ty potřebuji vůbec ze všeho

nejvíc. Vyber modré, ty víš které. A k nim nějaké pěkné boty. On na nás mezitím počká vedle. Pokud mě paměť neklame, kousek od téhle díry je návštěvní místnost.“ Sagjidara se zatvářila kysele. I odsouzení, zvláště ti urození, směli občas přijímat návštěvy. „Bohové, doufám, že je tam čisto! Jeho důstojnost snad příliš neutrpí. Hlavně, ať mu tam přinesou něco k pití a dýmku!“

Když později způsobně seděla na židli, a mžourala do mihotavého světla svícnu, který Tanšíd přinesla, stále nechápala, jak rychle ji dokázala otrokyně ustrojit. Škoda, že zapomněly na parfém. Bylo to k vzteku, ve svých komnatách měla truhlici plnou vůní. A teď, když se to hodilo, neměla po ruce ani kapku vonné směsi. Nadzdvihla povadlé koutky rtů, v zámku právě zavrzal klíč.

„Princezno,“ pravil Zvin s mírným úsměvem, „slyšel jsem, že jsi měla rušné narozeniny.“

Potlačila nutkání poposednout. Tělem jí stále proudila potupná horkost, ale snažila se ji ignorovat. Sepjala ruce v klíně a čekala na další arcimágova slova. Věděla, že z pouhé lítosti by sem k ní uprostřed noci cestu nevážil.

Došel k posteli, uhladil lem ve spěchu stlané přikrývky a usedl na pelest. Jinde místo nebylo.

„Tvůj vznešený otec, nechť mu bohové dopřejí pevné zdraví, postrádá smysl pro humor. Je to vážné, Sagjidaro.“

„Jsem připravená nést svůj osud a nikoho z toho neviním,“ pronesla předem připravená slova.

„To mě těší. Bude to veselá nebo smutná svatba?“

„Lorde arcimágu...“ Hořce se usmála. „Žádná svatba nebude.“

„Dovolíš své hrdosti, aby tě úplně zničila?“

„Když se to nestane dnes, stane se to zítra. Mohla bych žít v přetvářce, ale já o takový život nestojím. Můj bratr mi řekl, že tady v Plaveně princezny nemají žádnou volbu. Nesouhlasím s ním. Jedna volba existuje vždycky. A já si ji vybrala, lorde arcimágu.“

„Mé obavy nebyly zbytečné. Opravdu otce o milost nepožádáš?“

„K čemu by to bylo?“

„Ne všichni jsou tak hrdí jako ty, princezno,“ potřásl hlavou. „Život není prokletí. Je to dar. A já nebudu svědkem toho, jak s ním plýtváš. Zbývá poslední možnost. Půjdu za tvým otcem a přimluvím se, aby zmírnil tvůj trest.“

Plavenské právo připouští změnu rozsudku smrti ve vyhnanství. Není to moc, ale víc ti za současné situace nabídnout nemohu.“

Překvapeně na něj pohlédla. To není pravda. Je to velmi mnoho. A ty to dobře víš, dodala v duchu. Skutečně by to udělal? Kvůli ní? Lichotilo jí to, a to nemálo. Cítila však, že by se měla snažit mu to rozmluvit.

„Tvá přímluva bude mít jistě velkou váhu, lorde arcimágu. Velice si toho cením. Bojím se ale, že otec na to slyšet nebude. Zbytečně se vystavíš jeho hněvu,“ pravila.

„Děkuji, že si děláš starost, princezno. Ale na prchlivost tvého otce jsem si už zvykl,“ usmál se Zvin. „Objednám se k němu hned ráno. A ty už se dál netrap. Tvé vyhnanství nemusí být kruté a svůj osud nemusíš sdílet sama.“

„Jak to myslíš, lorde arcimágu?“ Sagjidara se na rusovlasého čaroděje pátravě podívala. Ani si netroufala domyslet. Přesto ji to napadlo. Sklopila oči, jako by tím mohla ten nový jed ze srdce vypudit.

„Nepošlu tě na moře samotnou a bez prostředků, Jasnosti. Alespoň to ti slíbit mohu. Ale něco za to od tebe budu chtít.“

Pozvedla tázavě oči. Samozřejmě, že s ní nepojede osobně. Neopustil by pohodlný palácový život a slibnou kariéru. Samozřejmě...

„Slíbíš mi, že si nesáhneš na život.“

Z jeho úst to zaznělo jako bodnutí šavlí. Nemusel to vyslovit tak tvrdě, ale měl k tomu důvod. A ona měla přikývnout a s vřelými díky ho propustit. Možná ho z vděčnosti políbit. Na tvář nebo na ruce? Raději to druhé. Nepřekvapila by ho, ale potěšila. Mágové jsou ješitní. Všichni bez výjimky. Patříčná úcta je na místě.

Sagjidara povytáhla obočí: „A když ne?“

Udělal těžko postřehnutelný pohyb a najednou stál těsně u ní. Tyčil se vysoko nad ní. Oběma rukama jí sevřel hlavu, takže se cítila jako v kleštích, a donutil ji čelem se dotknout jeho hrudi.

„Tohle srdce tluče pro Plavenu,“ pronesl o poznání mírněji. „A Plavena jste vy všichni. Tvůj přísný otec, tvůj nedokonalý bratr a ty sama, princezno Sagjidaro, dědičko Zemí, nad nimiž Modrý měsíc nezhasíná. Ti, kteří tě zítra od svého prahu odeženou, mohou za několik let žádat tvých služeb. Tak už to chodí. Lidé stárnou a poměry se mění. Ty jsi však mladá. Využij času, který máš, nezanevři na svou zem a nechtěj srdce, které pro ni tluče, rozpoltit!“

Zůstala strnule sedět. Připadala si jako zkouřená densarským hašíšem. Stál u ní tak blízko, jak by nikdo u princezny stát neměl. Hladil ji po vlasech, jeho vůně se mísila s jejím pachem, a přitom předříkával podivné vyznání. Jeho šat na její rozpálené tváři příjemně studil a ona se urputně snažila nemyslet na to, co je pod ním.

Vzpamatovala se, až když se od ní odtáhl. Zřejmě pochopil nevhodnost situace. Co jí to naznačoval? Nechtěj to srdce rozpoltit! Celou tu dobu, kdy ji od jeho těla dělila pouze tenká vrstva látky, se snažila zaslechnout... Co vlastně? Tlukot srdce, které alespoň z části bilo pro ni. Žádný zvuk neslyšela. Arcimágova hrud' působila dutá. Jako vejce, které nějaký umělec pokryl krásným vzorem, ale předtím je důkladně vysál.

Ne muž z masa a kostí, ale prázdná skořápka. To byl jediný muž, se kterým by byla ochotná sdílet společnou budoucnost.

6. Vznešený lord arcimág

„Být stvůrou... Je to příjemné nebo nepříjemné? Vzdát se toho je nemyslitelné.“

Zvin

Bděl ve svém úsporně zařízeném kabinetu osvětleném poslední dohasínající svící. Skláněl se nad papírem a hořící knot vrhal na jeho tvář rudé odlesky. Brk téměř neslyšně klouzal po papíru, dokud on sám neodložil pero a nepromnul si spánky. Světlo plamene sklouzlo z rozepsaného listu na knihu položenou hned vedle. *Telepatie a další spřízněné magické disciplíny*, stálo na deskách. Autorem byl sám Alwarin, mocný mág a hlava Univerzity magie v Albireu.

Zvin znovu uchopil brk. Když si ten úkol dával, netušil, na jak únavnou cestu se pouští. Všechno, co o té pozoruhodné moci zjistil, hodlal přenést na papír. Nedělal to pro osobní potěšení a pro slávu už vůbec ne. Dělal to pro své žáky. Bylo jich čím dál víc a on už na ně neměl čas tak jako dřív. Z těch nejlepších vyrůstali budoucí mistři, a právě pro ně psal svoji knihu. *Psionika není magie*, zněl pracovní název. Mágem se člověk mohl stát svou pílí, psionikem se narodil.

Fascinovala ho zdánlivá neexistence pravidel, jejichž nalezení činilo z mravenčí práce nadlidský úkol. Snažil se uchopit každou odnož psionického talentu a pokoušel se ji zmapovat. Najít její hranice a posunout je o kus dál. To, co u jednoho začínalo jako triviální čtení myšlenek, u jiného přecházelo ve vtisknutí své vůle jinému subjektu. Někdo nevnímal strasti těla a dokázal dlouhé hodiny levitovat, jiný mohl pouhým dotykem přetrhnout nitky života.

A on... On? On stál mimo všechny lidské i božské zákony a pravidla. Ale o něm toto pojednání být nemělo. Na to měl jiné svazky.

Podruhé odložil brk a podepřel si čelo protkané dvojicí klikatících se čar. Jeho čas plynul jinak než čas obyčejných smrtelníků. Nestárl, a když chtěl, mohl vypadat na jakýkoli věk. Poslední léta záměrně udržoval přirozený běh času. Čelo nechal pokrýt vráskami a několik jich přidal také kolem očí. Jednou

dokonce zvažoval, zda do rudých vlasů nevplést stříbrný pramen. K roli moudrého učitele a mentora se stříbro ve vlasech hodilo. Za žádnou cenu nesměl dovolit marnivosti, aby ohrozila image člověka, na něhož si tu hrál. Nebyl by jediný, kdo záměrně stárnul. Tušil, že Alwarin, kapacita mezi mágy, by na sebe mohl vzít jakoukoliv podobu, přesto vystupoval výhradně jako důstojný stařec. Zvin neplánoval zajít tak daleko. Zamýšlel zůstat někde kolem padesátky. Těch pár let, která mu dle lidských měřítek měla zbývat, k naplnění cíle postačovalo.

Zanechal úvah, protože se v dosahu jeho moci vyskytla komplikace. Plížila se chodbou až ke dveřím, kde přešla v nesmělé zaťukání.

Zvin si povzdechl. Jeho schopnosti ho dělaly citlivým k vnějším vlivům. Obzvláště nepříjemný pro něj byl telepatický jekot žáka, který se vlastní nerozvážeností dostal do zoufalé situace. Dnes ale o nic takového nešlo. Tohle byla spletitá záležitost. Jeho plánů se týkala jen okrajově, přesto ji nemohl zanedbat.

S povzdechem odložil psací potřeby, poskládal obličej do netečné masky, a dovolil otrokovi vstoupit.

„Lorde arcimágu, odpusť za vyrušení, ale nějaký mladý pán s tebou chce mluvit. Říká, že je to naléhavé.“

Zvin zamířil osten pozornosti do té části domu, kde se „mladý pán“ nacházel. Téměř hmatatelně ucítil jeho vědomí. Zářilo jako maják v moři tmy, jejíž kalné vody tu a tam pročísl živý sen nebo noční můra nějakého žáka.

Hostova mysl nejevila sebemenší stopy rozrušení. Zpodobňovala absolutní lhostejnost hraničící až s emocionální prázdnotou. Uvnitř zachytitelné slupky se netřepotaly žádné tužby, strach ani nevhodné myšlenky. Vše bylo pečlivě utříděné, zbavené pozlátka i špíny. V zrcadle té mysli skutečnost nabírala ostrosti diamantu a sebe patrný náznak emoce zmíral jako zapadající slunce. Zvin ale věděl, že pod tím vším by se mohly nacházet nedozírné poklady. Tajemství stará tisíce let, informace cennější než život. To a mnohé další tam mohlo být uzamčené na zámek, který nezlomí žádný čin. Ale dost možná, že z těch duchovních klenotů se tam nenacházel ani jeden a ona chladná mysl nebyla než prázdnou skořápkou.

I pro zkušeného psionika by byl oříšek ochranný val otupit a proniknout až do dřeně samotné podstaty hostovy mysli. Zvin se nenamáhal plýtvat schopnostmi.

„Nu, nějak se snad představil?“

„Mluvil o sobě jako o Kejklíři, vznešený lorde arcimágu.“

Tím se to vysvětlovalo. Pokynul otrokovi, aby hosta uvedl.

Byl to elegantní mladý muž v cestovním úboru. Pokud opravdu přicházel z velkých dálek, rozhodně z něj žádná exotika nesálala. Zvin neměl rád odér velkých savců, a koně za šířitele nelibých pachů rozhodně považoval. Host s tím byl obeznámen a do mágova domu se dopravil po svých. Měl krátký vojenský střih a hnědou, pečlivě sestřiženou bradku. Přestože za oknem již svítalo, působil odpočatě a čile.

„Jdeš pozdě, Ybary. Potřeboval jsem tě tu před dvěma aldeny,“ řekl Zvin.

Ybary s odzbrojující samozřejmostí pozvedl ruce: „Dvacet bezvětrných dní bohové postavili proti tvým zájmům na Taře, lorde arcimágu. Zdrželo mne počasí.“

„A Jasna?“

„Odpočívá v suchém doku. Když jsem odtamtud odcházel, zrovna jí z trupu oškrabovali usazeniny.“

Zvin pokýval hlavou, zajde se na ni podívat. Možná hned ráno. Pohlédl z okna. Hm... Ráno bylo teď. Nuže dobrá, jeho loď nejspíš bude potřebovat nové plachty a nátěr. Po dlouhé době zase zavítá k Blagojovi a Grozdovi do jejich „dehtárny“ a vybere nějaký pěkný odstín.

„Jaká byla plavba?“ zeptal se nahlas. S těžkým srdcem posílal svoji loď přes celé Vnitřní moře až na samý kraj světa, nejjižnější kus pevniny, Ostrov albatrosů. Ale potreboval svoji chráněnkou dostat co nejrychleji z Plaveny.

„U tarských břehů bylo celkem živo. Potkali jsme almendorskou válečnou loď Miralen, ale drželi jsme se instrukcí – dovézt její Jasnost, princeznu Sagjidar, bezpečně na břeh, a k žádnému námořnímu incidentu nedošlo. Na zpáteční cestě kousek od Tangory nás zastihla bouře. Vítr zlomil zadní stěžeň, museli jsme zpátky za Kirbegem. Zdržely nás opravy a špatný vítr. Několik dní se nedalo vyplout...“

Ybary mluvil květnatě a pomalu. Každé slovo si vychutnával.

Zvin si vzpomněl na bouři, kterou na palubě jiné lodi kdysi zažil on sám. Vyšel tehdy z kajuty a předstíral ledový klid. Kolem zábradlí se jako černý gigant zvedala voda. Věděl, že by se měl držet zpátky, ale nemohl si pomoci. Fascinovaně sledoval tmavý kopec, který se s jekotem řítí přímo tam, kde stál. Ani se nehnul. S úsměvem od ucha k uchu čekal, co se stane.

Studený vodopád ho málem spláchl z paluby. Naštěstí se mu povedlo chytit se brlení. Jeho nadehtovaný lodní kabát ten nápor nevydržel a on skončil na kůži promočený. Z hlavy se mu svezla kapuce a jeho čepice se zmocnil vítr a vlny.

Málokdy cestoval klasickým způsobem a nikdy předtím tak vysoké vlny neviděl. Loď dosedla na další bílý hřeben a on opět hleděl do závratné prohlubně, do níž se vzápětí zřítíl. Bylo to bláznivé. Bláznivé a úžasné. Rachotící jazyk ho vynesl vzhůru, jen aby ho zas nechal klesnout zpátky do vodní propasti. Cítil, jak v něm pění krev. Tváře ho příjemně pálily. Každý sval v jeho těle při pohledu na poutavou krásu moře zpíval svobodou.

Nastavil čelo bičujícímu větru a zaryl to, co bylo ještě před chvílí lidskými prsty, do konstrukce lodi. Po páteři mu přeběhl žhavý pruh bolesti. Jeho kosti se toužily prodrat masem a kůží ven, změnit velikost i tvar a znovu se poskládat v novém uskupení.

Tady, mezi těmi všemi lidmi? Nepřicházelo v úvahu. Zaklesl drápy do venkovní stěny kajuty, nechal na sebe plivat ledovou vodu, a zatlačil oblouk páteře zpátky tam, kam patřil. Ještě chvíli ho tělo trestalo bolestí, ale horkost pomalu ustoupila. Jeho ruce už zase patřily jen jemu a moře mu z nich smývalo krev. Už neklokotalo, jen bublalo.

Věděl, že mu to způsobí další trýznivé puzení, přesto zvedl obličej k nebi. Udělalo se jasno a z noční oblohy zmizely všechny mraky. Týrán sám sebou, se díval na hvězdy a přemítal, zda se na některé z nich skrývá identický svět. Teprve když se paluba začala plnit námořníky, vrátila se na jeho tvář netečnost člověka z vyšších kruhů. Byla to arcimágova oblíbená maska a měl ji i dnes.

„Jak snáší princezna svůj exil?“ zeptal se Ybaryho.

„Nadiktovala mi pro tebe dopis, lorde arcimágu. Zde je.“ Zvěd mu podal zapečetěnou obálku.

„Co tam je?“ zeptal se Zvin a psaní odložil.

„Jen formality o tom, že dobře doplula a že si váží tvé péče. Sagjidara je ptáče vypuštěné z hnízda, raduje se ze dnů i nocí,“ usmál se Ybary. „Posádka si ji okamžitě oblíbila. Báł jsem se, že ji během plavby potrápí mořská nemoc, ale ona... Má moře v krvi. Zajímala se, co se děje kolem a všechno chtěla zkusit. Za několik dní šplhala po stěžních jako zkušený námořník.“

„Hm... Chci to vidět!“

„Jak si přeješ, lorde arcimágu.“ Zvěd zvedl bradu a pohlédl mu zpřímá do očí.

Zvin sáhl po nabízené vzpomínce a nechal ji před sebou rozprostřít jako drahou tkaninu.

Ostrov Kirbega Žlutého draka ležel v subtropickém pásmu a cestopis, který Sagjidaře daroval, říkal, že na jeho zalesněných březích hnízdí albatrosi. Podle nich také dostal svůj název. Ostrov albatrosů.

Jeden z nich přelétl kousek nad Jasnou, zrovna když kotvili. Sagjidara si to vyložila jako dobré znamení.

Zvin žasl, jak se za těch pár dní změnila. Když ji viděl naposled, nesla se hrdě uličkou hanby, kterou jí dav utvořil v přístavu. Byla oblečená v bílé barvě kajicníků a bledost v její tváři nezakryla ani silná vrstva líčidel. Kromě Zvinova zvěda, který měl dohlédnout na její bezpečí, ji směla doprovázet jen jediná služebná – otrokyně Tanšíd. V Ybaryho vzpomínce vystupovala zcela jiná Sagjidara. Oblečená v námořnických kalhotách a košili s vyhrnutými rukávy. Čouhala jí z nich opálená předloktí. Za pasem se jí houpala šavle. Vypadala velmi korzářsky, chyběla už jen perla v uchu. Zvin nepochyboval, že i na to dojde.

Všechno pro ni bylo nové. Klima, rostliny, pachy, lidé. Nasála teplý vlhký vzduch a její jemný čich rozeznal květinovou vůni, kterou na palubu Jasný zanesl vítr z pevniny. Pach rybiny a dehtu, pro přístav Plavenu tak příznačný, se rozplýval v příjemnějších odérech. O svých pocitech neopomněla informovat Ybaryho, který ji doprovázel.

Zvin si vychutnával pohled na svoji loď. Její bílé plachty svítily proti modrému nebi. Před štíhlou přídí se rozvírala zátoka prozářená sluncem, místy ustupujícím chládku, který na hladinu vrhaly zakrslé borovice. Jejich hustý porost zakrýval skalnatý břeh, a kdyby Ybary se Sagjidarou zaklonili hlavu, mohli by mezi kmeny zahlédnout divokou kozu. Jenže oni měli oči jen pro monstra z kovu a dřeva, jejichž konstrukce vystupovaly z vody.

Kirbegovi dračí lodě, o nichž vyprávěl cestopis, se kolébaly na kotvách jako kachny a vydávaly rachotivé zvuky. Z jejich přídí natahovali krky barevní draci mající v jícnu zabudovanou trubku, odkud na nepřátelskou palubu chrlili oheň.

Naposled viděl Zvin takové plavidlo před dvěma lety. Bylo to velké pozdvižení, když dračí loď zakotvila v plavenských docích. Zvin vzpomínal, že císař z toho měl podstatně menší radost než on. Marran si ho tehdy zavolal na

kobereček – jeho, svého arcimága! I přes veškeré pozlátko byli Kirbegovi lidé piráti. Ostatně, sám Kirbeg Žlutý neměl na Lendoru příliš dobrou pověst...

Zvin si povzdechl, obyvatelé starého kontinentu byli příliš zatíženi minulostí.

„Ostrov má dvě velká centra,“ vykládal Ybary, zatímco lodníci vynášeli Sagjidařina zavazadla.

Zvin jenom zíral. S jeho tichým svolením ji do vyhnanství směly následovat i její věci. Princezninou vlastní iniciativou se mezi nimi ocitla i většina šperků a drahých látek. Kousek rudého brokátu koukal z přeplněného vaku.

„V prvním z těch dvou center právě kotvíme,“ pokračoval zpěvavým hlasem zvěd. „Přímo nad hlavou máme starou dračí pevnost. Říká se jí Alte Tangora. Je to vykopávka. Nedokážu si představit, že v ní lord Kirbeg bydlel. Muselo to být hodně dávno. Dneska je z toho vězení.“

„Vězení?“ zopakovala po něm.

Ybary hned neodpověděl. Pohlédl na prašnou cestu. Mířila od pobřeží k ostrým útesům, kde se měnila ve vytesané schodiště. To ale odsud nebylo vidět. Teprve představa náročného výstupu mu smyla z tváře rodící se úsměv. Konečně se mu to povedlo. Z hmyzu, který byl maximálně otravný, v jejích očích povýšil na něco, co může způsobit citelné bodnutí. Zvin ho za to v duchu pochválil.

„Nacházíme se na území Kirbegova kata, nejobávanějšího služebníka Žlutého draka,“ řekl zvěd.

Sagjidara zvedla oči k nebi.

Ybary jí visel na rtech. Vypadala pěkně, i když se takhle šklebila. Možná, že nebude takový problém splnit arcimágův choulostivý úkol.

Ne, nebude. Pro tebe ne, pomyslel si shodně Zvin.

„Moc obav asi nevzbudí... Tvůj kat hnije už přes rok v hlíně,“ zopakovala Sagjidara to, co už nejspíš slyšela od námořníků.

„To je pravda. Po jeho skonu se z Alte Tangora stala díra. Počkej, až uvidíš novou Tangoru. To je skutečné město!“ Ybary jí začal nadšeně líčit všechny jeho divy.

Přerušila ho zrovna, když se dostal k cvičným lodím, na jejichž pohyblivých palubách se trénují budoucí posádky.

„Ybary,“ oslovila ho jménem. „Co je to támhle?“

Pohlédl tam, kam ukazovala. Na malém ostrůvku z moře vystupovala stavba z červeného kamene.

„Je krásná, vid’? Všichni se na ni ptají. Je to hrobka.“

„Kdo v ní odpočívá?“

„V tom je právě ten vtíp. Jenom netopyři. Vlétávají dovnitř támhle těmi otvory.“

„Zase mě zkoušíš?“

„Přísahám, že ne, Jasnosti! Před pár měsíci ji dala postavit jedna žena. Pěkná zrzka. Nikomu neřekla proč. Byla to telepatka, pro lorda Kirbega pracovala už dlouho, a tak po jejích důvodech radši nikdo nečmúchal. Brzy se ale začaly šířit fámy. Nejdřív se myslelo, že ta hrobka je určená jí. Stavět si za života vlastní hrob, to bylo populární už před tisíci let. Telepaté bývají podivíni, ale ona byla divná trochu jinak. Tou dobou, co stavěla hrobku, přestala komunikovat se světem. Vrátila se odněkud s velkou bednou a s tou se u sebe zavřela. Nikdo nevěděl, co je uvnitř té bedny. Potom tu ženu pár lidí zahlédlo znovu, měla audienci u Žlutého draka. Vracela se z ní zamýšlená a celá od hlavy až k patě v černém. Čekali jsme, že si v hrobce ustele, vrhne se z útesů, otevře si žíly, nebo udělá něco podobně zoufalého. Jenomže ona nás převezla.“

„Co udělala?“ zeptala se s upřímným zájmem Sagjidara.

„Odplula neznámo kam, a hrobka zůstala prázdná. To už se také vědělo, co bylo v té bedně, kterou si přivezla ze svých cest. Podrž se něčeho, princezno, protože to bys neuhodla! Bylo tam mrtvé tělo Kirbegova kata! Jak se do té bedny dostalo a kdo ho zabil, nikdo neví, ale ona s ním byla zavřená celé týdny. Co s ním mohla dělat... Bohové... Lord Kirbeg svého služebníka nechal pohřbít se všemi počtami v základech staré dračí pevnosti. Krátce na to přišel někdo s tím, že prý je v červené hrobce pohřbené dítě, které telepatka měla mít s mrtvým katem. Mělo se také narodit mrtvé, s drápy místo prstů a hlavou nějaké šelmy. To přitáhlo pozornost lupičů a okamžitě ostrov prokopali. Zřejmě mysleli, že tam tu zrudíčku najdou i s pohřební výbavou. Nenašli nic, zlato ani kosti.“ V tom čerpal Ybary přímo u zdroje. Dodnes nezapomněl, jak se tehdy potil s krumpáčem. Větrem ošlehaný povrch ostrůvku ke stavebním úpravám přistupoval se stejnou vstřícností jako křemen.

Zvin potřásl hlavou. To byla typicky informace, kterou vědět nepotřeboval.

„Podle mě tam nikdo neleží,“ pokračoval zvěd. „Kirbegova telepatka tu hrobku dala vystavit, aby v ní pohřbila svou lásku k muži, jehož jméno ještě dnes budí hrůzu na celé Taře.“

„To zní skoro jako romantický příběh.“

„Je to romantický příběh a navíc pravdivý.“

Sagjidaru však zaujalo něco jiného. Ta rusovlasá žena. Zeptala se Ybaryho, zda neví, jak dopadla.

Mladík rozhodil rukama. „Já se s ní moc nebratříčkoval. Slyšel jsem, že odplula na obchodní lodi. Mířila někam na Taru, pravděpodobně do Erinu. To je jeden z největších přístavů. Nevím, jaké štěstí tam chtěla najít.“

„Na něco jsi zapomněl. Jméno té ženy!“

„Magnólie. Ale raději měla oslovení paní Magna. Také pocházela z Plaveny.“

Nějaký jiný Zvin, lepší snad než ten, který tu seděl s Ybarym, pocítil ostré bodnutí. Do jeho oduševnělého vědomí se zahryzla nevíтанá výčitka. Meltiged Thurg! Bolelo to i po roce. Jedna jeho část však cítila jen pustou nenávist. Nenávist k mrtvému muži za to, že na pár chvil okusil, co jemu vrtkavá štěstěna odpírala. Nenávist k té temperamentní ženě a její nezdravé lásce. Jistý díl toho všeho patřil i zvěstovateli neblahých zpráv.

Tolik silných pocitů, a to dnešek ještě ani nezačal! Skutečný Zvin se těmi pocity propletl jako mlha pronikající lesem. Nechtěl svému služebníkovu ublížit a rozhodl se zbytek hlášení raději vyslechnout.

Ybary zamrkal a ulehčeně vydechl.

„Jak se má Žlutý drak?“ zeptal se konverzačním tónem Zvin.

„Lord Kirbeg říkal...“ Ybary, stále ještě trochu rozhozený oním necitelným zásahem, si skousl ret.

„Jen pokračuj!“ vyzval ho s ledovým klidem Zvin.

„Říkal, bohové odpustí, že mu posíláš ženské na převýchovu, lorde arcimágu.“

Zvin se nezasmál. „Nu, měl pravdu. Naštěstí má Kirbeg ženské rád a má s nimi víc trpělivosti než já.“

Ybary zdvořile mlčel.

„Sagjidara se zajímala o osud mé žacky Magnólie. Předpokládám, že víš víc, než jsi jí řekl.“ Zvin dbal, aby jeho tvář zůstala naprosto bez výrazu.

„Opustila Ostrov albatrosů a vystoupila z Kirbegových služeb,“ držel se faktů Ybary.

Zvin přimhouřil oči. Dělal to, když nechtěl, aby lidé viděli jeho skrytou bolest. „Takže ji také ztratil...“ zamumlal. „Kde je teď?“

„Někde na Taře. Občas o sobě dá vědět. Zdržuje se hlavně ve velkých městech – Kor, Erin, Albireo, Minkorn...“

„Má peníze?“

„Pokud vím, tak ano. Bere choulostivé zakázky, nebezpečné a dobře placené.“

„Hledá smrt...“

„Naposled jsem ji viděl v Erinu ve společnosti mága Andreaše. Je to zdatný iluzionista. Nepůsobila jako někdo, kdo chce sám se sebou skoncovat. Spíš naopak, hltala život plnými doušky.“

Andreaš... Khar ví, že po světě nechodil větší pitomec. Zvin se strašně moc snažil, aby netoužil mága zabít. Příliš se mu to nedařilo. Díky bohům, že je od sebe dělilo Vnitřní moře. „Zoufalství má mnoho podob, Ybary,“ pronesl potichu, aniž by se jeho výraz změnil. Zbývala poslední nepříjemná otázka: „Jak se vede mé matce?“

„Alegra er Fraggon se těší vynikajícímu zdraví. Vyřídil jsem jí tvé pozdravy, lorde arcimágu. Měl jsem štěstí, že jsem ji ještě zastihl.“

„Ale?“ povytáhl mírně obočí Zvin.

„Minkorský hektický styl jí prý nesvědčí. Vypadá to, že se chystá k nám na Lendor.“

„Kam?“ zeptal se s kamennou tváří Zvin. Ještě to tak!

„Mám informace, že by to mohl být Almendor.“

„Hm. Tak naši sousedé?“

„Mluvil jsem se služebnictvem. Mám tam jeden kontakt...“

Zvin nepochyboval, jakého druhu ten kontakt je. Jeho zvěd byl z těch mužů, kteří příliš snadno navazovali jistý druh známosti.

„Tvá matka, lorde arcimágu, ti po mně něco poslala.“ Ybary sáhl do náprsní kapsy a vytáhl úhledný balíček z voskovaného plátna.

Převzal ho, aniž by na sobě dal znát překvapení.

Ybary poznal, že dál už ho není třeba a s tichým pozdravem se vytratil.

Když Zvin osaměl, položil balíček na stůl a zamyšleně ho pozoroval. Jak je to dlouho, co mu věnovala nějaký dar? Dost dlouho. Nebyl hodným synem a nezasloužil si dary. A přesto mu jeden poslala. Jeho tvář zešedla. Zašel v té hře příliš daleko. Co když je tam kletba? Možná by to neměl otvírat u sebe doma. Hořce se zasmál. Dopracoval to ve své paranoie opravdu daleko. Nevěří ani téhle ženě. Nu... té rozhodně ne. A přesto se jí rozhodl vyhovět.